

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

Година 99

Брой 1/2024

**„ДА ДОЙДЕ
ТВОЕТО
ЦАРСТВО“**

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

Година 99

Брой 1/2024

В ТОЗИ БРОЙ

Уводна статия

„Да дойде Твоето царство“

1

Уникална вест за вашата уникална ДНК

Точно както Бог даде уникално послание на Навуходоносор, така Той има план и за всеки от нас

2

Сънят, който обхваща над хиляда години

Библейското пророчество разкрива историята на всяка голяма световна империя

8

Дилемата

Народите идват и си отиват, но да предадем себе си на Божия Агнец е това, което ни подготвя за вечността

12

Тайната на Божието царство

„Кротките ще наследят земята“, пресъздадена наново - онова царство, което ще надмине всички останали. Подготвяме ли се за това?

17

Двете републики

Част първа: Уводни бележки и римска историография.

Какво можем да научим от историята на тази особено велика република?

23

„В дните на онези царе“

Небесният Бог скоро ще установи

Своето вечно царство. Готови ли сме?

28

Детски кът

Едно ново царство

32

Обмисляли ли сте някога идеята да разпространявате „Вестител на Реформацията“ сред хората, с които се срещате, или които познавате? Това списание все повече се замисля и проектира така, че да отговаря на реалния духовен глад на хората от днешното общество, като проследява именно точно линията на мисълта, проворикарана от актуалните събития. Сега, когато библейското пророчество се разгръща пред очите ни, защо да не си носим подръка няколко такива списания, с готовност да ги споделяме с искрени и мислещи хора, които се боят от Бога и жадуват да разберат какво се случва в света в момента?

Official Church Publication of the
Seventh Day Adventist Reform Movement

“The age in which we live calls for reformatory
action.”

—Testimonies, vol. 4, p. 488.

Editor
Assistant to the Editor
Layout and Design

L. Todoroiu
B. Montrose
D. Conceição

Web: <http://www.sdarm.org>

E-mail: info@sdarm.org

„Да дойде Твоето царство“

Освен известната фраза в Господната молитва, съществува и едно интересно пророчество в книгата на Езекиил: „Така казва Господ Иехова: Снеми митрата и свали короната; тя няма вече да бъде такава, възвиси смирения, а смири възвисения. Аз ще я катурна, катурна, катурна, та и това няма да трае, докле дойде оня, комуто принадлежи; и нему ще я дам“ (Езекиил 21:26, 27).

Често чуваме да се говори за политиката на тази планета. Толкова много хора трескаво се борят за позиция, власт и финансова печалба - жадуват за нещата от този свят. Но, докато Исус Христос живееше на земята като наш Пример и като Човешкия Син, Той не се занимаваше с такива въпроси. В отговора Си към Пилат Понтийски, управителят, който беше толкова нетърпелив да узнае дали трябва да се тревожи или дори да изпитва параноя относно влиянието на Христос, Господ обясни: „Моето царство не е от този свят; ако беше царството Ми от този свят, служителите Ми щяха да се борят да не бъда предаден

на юдеите.“ (Йоан 18:36).

Едно царство, което не е от този свят... Това нещо различно ли е? Да и то много! Това е царство, което не се придобива със сила или оръжие, защото „кротките ще наследят земята, и ще се наслаждават с изобилен мир“ (Псалм 37:11).

Това е и крайната цел в плана на Твореца на целия свят. Той обича кротките. Той нито се впечатлява, нито се бои от агресивните.

В последните дни

С ускоряването хода на световната история до бързо приближаващата ѝ кулминация при Второто пришествие на Исус Христос в небесните облаци, в обществото се усеща едно напрегнато очакване. Като преглеждаме историята на народите, стихът от книгата на пророк Езекиил, цитиран по-горе, ни напомня за изразения в него Божи план. Да, Бог е преобръщал нещата през цялата история и ще продължи да го прави до завръщането на Христос, Който ще заяви законната Си роля като Цар не само на една нация, нито дори на една империя, но на цялата планета и на обширната вселена.

И в крайна сметка...

Апостол Йоан описва в книгата „Откровение“ следната сцена: „След това видях небето отворено, и ето бял кон, и Оня, Който яздеше на него, се наричаше Верен и Истинен, и съди и воюва праведно. Очите Му бяха огнен пламък, на главата Му бяха много корони и носеше написано име, което никой не знаеше, а само Той; и беше облечен в дреха, попръскана с кръв; и името Му беше Божието слово. И небесните войски, облечени в бял и чист висон, следваха подир Него на бели коне. Из устата Му излизаше остър меч, за да поразии с него народите; и Той ще ги управлява с желязна тояга и ще стъпче лина на лютия гняв на Бога Всемогъщия. И на дрехата и на бедрото Му имаше написано име: Цар на царете, и Господ на господарите“ (Откровение 19:11–16).

Тези думи не описват никого от нас, обикновените смъртни. Събитията ще се случат чрез силата на самия Бог. Нека поканим Исус в сърцата си и да се радваме на благословието на кротостта от правилната страна на световната история. Амин.

от Барбара Монтроуз

УНИКАЛНА ВЕСТ ЗА ВАШАТА УНИКАЛНА ДНК

Величието на Вселената има план за всеки един от нас. Няма случайно да изпрати нещо на друг човек, което е предназначено за вас. Той не прави грешки. Вашата ДНК с вашата лична родова наследственост са уникални за вас и единствено за вас. Вие сте уникално творение.

Сега си представете следната сцена: един крал, (но не кой да е,) имащ проблем. Навуходоносор бе владетел над „където и да живеят хората“ (Даниил 2:38). Стените на столицата на неговото царство Вавилон бяха високи 350 фута (106,68 м) и дебели 87

фута (ок. 26,52 м).

Методът на управление беше абсолютна монархия, изискваща върховна почит и пред която всяко коляно трябваше да се преклони.

„На втората година от царуването си Навуходоносор сънува сън, от който духът му се смути, и сънят побягна от него. И започва царят да свикат тайноведци и гледачи, магьосници и халдейци, за да му разтълкуват съня. Те дойдоха и застанаха пред царя. И рече им царят: „сънувах сън, и духът ми се вълнува; желая да зная тоя сън“. Тогава халдейците казаха на царя по арамейски: „Царю!

Да си жив до веки! Кажи на рабите си съня, и ние ще обясним, какво значи.“ (Даниил 2:1-4).

Защо царят толкова се бе обезпокоил от един прост сън? Някак си бе проумял, че това ще да е бил много значим сън с конкретно послание за него, лично за него и неговата ДНК. Но той забрави какъв беше сънят и поради тази причина въобще не можеше да се досети за неговото значение! Като високообразован човек именно той беше ръководил финалното препитване на пленниците, на които бе предоставено най-високото ниво на вавилонско-

то образование (Даниил 1:19, 20). Проблемът сега беше, че този сън беше с небесен произход, а Навуходоносор беше човек със светско мислене. По тази причина той се видя принуден да потърси помощ от онези, които смяташе за най-висококвалифицираните съветници, които да му разкажат и след това да му разтълкуват съня и да обяснят посланието, което очевидно е трябвало да получи.

КРИЗА НА ДОВЕРИЕТО

Тайноведеците, гледачите, магьосниците и халдейците бързо бяха свикани заради предполагаемите им експертни умения. Това бяха професионалисти като всеки бе високо квалифициран в своята сфера. Но разочарованието, с което царят се сблъска от неспособността им да му разкажат съня, скоро се обърна в ярост.

„Отговори царят и рече на халдейците: „сънят избяга от мене; ако ми не кажете съня, и какво той значи, ще бъдете насечени на късове, и къщите ви ще се обърнат на развалини; обаче, ако не ми явите съня, има само това решение за вас; защото сте се наговорили да говорите лъжливи и празни думи пред мене додето се измени решението {Еврейски: времето} ми. Кажете ми, прочее, съня, и аз ще узная, че можете да ми явите и значението му” (Даниил 2:5-9).

ИЗВИНЕНИЯТА

„Халдейците отговориха на царя и казаха: „на земята няма човек, който да може откри на царя това дело, и затова ни един цар, господар или управител не е поисквал подобно нещо от никой тайноведец, гледач и халдеец. Делото, което изисква царят, е толкоз трудно, че никой друг не може го откри на царя, освен боговете, които не живеят със смъртните”. Царят разсвирепя и силно се ядоса на това и заповяда да изтребят всички мъдреци вавилонски. Когато излезе тая повеля да убиват мъдреците, потърсиха Даниила и другарите му, за да ги умъртвят” (Даниил 2:10-13).

ДАНИИЛ

Кой е Даниил? Въпреки че бе завършил вавилонската школа и бе сред първите четирима, за които бе установено, че са десет пъти по-добри от останалите ученици (Даниил 1:19, 20), като еврейски пленник той вероятно беше по-млад и с по-малко опит от другите мъдреци, така че не беше сред призованите да решат проблема на царя. Но при издаването на заповедта да бъдат убити всички мъдреци включиха и него в това число.

Даниил беше смел младеж и с риск за живота си той се яви с уважение при царя и поиска да му бъде отпуснато известно време, за да обмисли този въпрос. Какъв контраст между неговото любезно и нежно смирение в сравнение с надменния дух на потисничество, характерен за вавилонското царство! (Вж. Даниил 2:14–16.) Даниил бе изпитал обещанията на небесния Бог и знаеше, че в такива извънредни ситуации на Него може да се разчита.

„Даниил отиде у дома си и разказа работата на другарите си Анания, Мисаила и Азария, за да просят милост от Бога Небесни за тази тайна, та Даниил и другарите му да не загинат с другите мъдреци вавилонски. И тогава тайната биде открита на Даниила в нощно видение, и Даниил благослови Бога Небесни. И рече Даниил: „да бъде благословено името на Господа от века и до века, защото у Него има мъдрост и сила; Той променя времена и години, сваля царе и поставя царе, дава мъдрост на мъдри и знание на разумни; Той открива, що е дълбоко и съкровено, знае, що е в мрака, и светлината живее с Него. Славя Те и величая, Боже на отците ми, задето ми дарува мъдрост и сила и ми откри онова, за което Те молихме; защото Ти ни откри делото на царя” (Даниил 2:17–23).

Даниил не пропусна да прослави, да благодари и публично да признае Този, Който даде решение през онази нощ.

„Царят рече на Даниила, който бе наречен Валтасасар: „можеш ли ми каза съня, който видях, и какво значи той?” Даниил отговори на царя и рече: „Тайната, за която царят пита, не могат откри на царя

ни мъдреци, ни магьосници, ни тайноведачи, ни гледачи. Но на небесата има Бог, Който открива тайни; и Той откри на цар Навуходоносора, какво ще бъде в последните дни. Сънят ти и онова, що е видяла главата ти на твоето легло, беше това: **ти, царю, на леглото си мислеше, какво ли ще бъде след това, и Оня, Който открива тайни, ти показа какво ще бъде.** Но мене тая тайна биде открита, не за да бъда по-мъдър от всички живи, а за да бъде на царя открит смисълът, и за да узнаеш помислите на сърцето си” (Даниил 2:26–30). *(Подчертаването е добавено от автора)* Слава да бъде на Бога!

СЪНЯТ

Сънят на царя, в който видя статуя, изработена от метали, чиято стойност намалява в низходящ ред, е повторен в Даниил 2:31–35. *(Това ще бъде разгледано по-подробно в следващата статия, на с. 8: „Сънят, който обхваща над хиляда години.”)*

Тълкуването, което Бог предостави, разкрива с необикновена точност бъдещето на големите световни империи чак до края на човешката история (Даниил 2:36–44).

Какво се случва най-накрая?

КУЛМИНАЦИЯТА

„И в дните на ония царства Бог Небесний ще въздигне царство, което веќе не ще се разруши, и това царство няма да бъде предадено на друг народ; то ще съкруши и разруши всички царства, а само ще стои вечно, понеже ти видя, че камъкът биде откъснат от планината не с ръце и раздроби желязо, мед, глина, сребро и злато. Великият Бог даде на царя да знае, какво ще бъде след това. И верен е тоя сън, и точно е неговото изтълкуване!” (Даниил 2:44, 45). *[Подчертаването е добавено]*

ИМПЕРАТОРА СЕ СЪГЛАСЯВА

С голямо удивление Навуходоносор можа само да признае,

че да, това, което Даниил описа, всъщност е сънят и тълкуването, което предостави, има съвършен смисъл. (Вж. Даниил 2:46–49.) Божественото откровение не е дадено чрез светска слава, почести и блага, а чрез доверието на Даниил в милостивия Бог, който разкрива тайни.

ДАНИИЛ 3-та ГЛАВА

За съжаление, в Даниил 3-та глава виждаме колко бързо цар Навуходоносор скоро забрави за удивителната, Божествена сила на небесния Бог. Когато Даниил за първи път разкри съня и неговото значение, царят се зарадва да се поклони на истинския и жив Бог. Но уви, езичеството, което все още се коренеше дълбоко в сърцето му, надделя. Той прие вестта, която получи от Даниил и след това измисли нещо по-ласкателно за своето его. Вместо да бъде ограничена само до златната глава, която трябваше да бъде последвана от друго царство, Навуходоносор реши да издигне статуя цялата от злато в опит да промени бъдещия ход на историята. В края на краищата, статуята в съня беше символ на империи до края на времето и така, ако цялата статуя бе направена изцяло от злато (символизиращо царуването на Вавилон), тогава, мислеше си царят, той и неговият народ вероятно биха живели и ца-

рували вечно! Интересна логика, но тя дръзко пренебрегваше това, което Божествената небесна мъдрост ясно бе разкрила.

Забележително е как човешката природа успява да измисли всякакви порочни алтернативни методи, чрез които уж да живее вечно - методи, които са напразни опити да се заобиколи единственият път, истина и живот, осигурени от самия Създател на живота.

Навуходоносор наложи на народа принудителен култ към златната статуя, в опит самият той да се прослави. Всички бяха принудени да се преклонят пред този образ под заплахата от смъртно наказание. Но колкото и настойчиво един ръководител да се опитва, истинската вярност, истинското поклонение, не може да бъде наложено със закон. То трябва да идва от сърцето. Това е неотменимо право, дадено от Бога на всяко човешко същество. За разлика от това, замисълът на Сатана - врагът на нашите души, е да се стреми да наложи фалшив план, действащ против поклонението на Бога.

СЪВРЕМЕННИЯТ ВАВИЛОН

Съществуват ли и днес извратените и порочни философии, основани върху гордостта на Вавилон? Абсолютно!

Точно както царят в древен Вавилон е бил обсебен от изкривени възгледи за безсмъртието, така е и със съвременният Вавилон. Историята се повтаря във всяко поколение и днешният свят не прави изключение.

„След това дойде един от седемте Ангели, които имаха седемте чаши, и говори с мене, като ми каза: дойди, ще ти покажа осъждането на голямата блудница, която седи над многото води; **с нея блудствуваха земните царе, и с виното на блудството ѝ се опиха жителите на земята.** И ме отнесе духом в пустиня; и видях една жена да седи на червен звяр, който беше пълен с богохулни имена и имаше седем глави и десет рога. А жената беше облечена в багренница и червено, украсена със злато, драгоценни камъни и

бисери; в ръка си държеше златна чаша, пълна с гнусотии и нечистота от блудството ѝ; и на челото ѝ бе написано името: тайна, Вавилон великий, майка на блудниците и на земните гнусотии” (Откровение 17:1-5). *[Подчертаването добавено]*

Земните царе поддържат незаконна дълбока лична връзка с духовния мрак на Вавилон. Жителите на земята са объркани от ферментиралата духовна напитка, която тя сервира на множествата:

„Вавилон насърчава отровни доктрини, виното на заблудата. Това вино на заблудата се състои от фалшиви учения, като например естественото безсмъртие на душата, вечното мъчение на нечестивите, отричането на съществуването на Христос преди Неговото раждане във Витлеем и защитаването и издигането на първия ден от седмицата над Божия свят, осветен ден. Тези и подобни заблуди се представят на света от различните църкви.”¹

Философиите, които твърдят, че са християнски, но всъщност са в противоречие с Писанието, действително могат да причинят много объркване, това определено е така.

ЛЪЖЛИВИ ПРОРОЦИ

Фалшивите пророци съществуват още от древни времена. Как можете да ги разпознаете? Моля, обърнете внимание на ясните Божии инструкции:

1. Бунтовни чародейци

„Ако се дигне сред тебе (някой) пророк, или съновидец, и ти покаже личба или чудо, и се сбъдне тая личба или чудото, за което той ти е говорил, па и каже: „да вървим след други богове, които ти не знаеш, и тям да служим”, – ти не слушай думите на такъв пророк, или на такъв съновидец; понеже чрез това Господ, Бог ваш, ви изкушава, за да узнае, обичате ли вие Господа, вашия Бог, от всичкото си сърце и от всичката си душа” (Второзаконие 13:1-3).

Така че, ако пророкът се опитва да ни отклони от следването на Бога, за да тръгнем в друга посо-

ка, не трябва да му се доверяваме, дори ако някои неща, които той/тя казва, се сбъднат.

2. Не на 100%

„А който не послуша думите Ми, които (оня пророк) ще говори от Мое име, от него ще диря сметка. **Който пък пророк се осмели да говори от Мое име, каквото не съм му заповядал да говори, и който говори от име на други богове, такъв пророк да бъде погубен.** Но ще кажеш в сърцето си: как ще узнаем думите, които Господ не е говорил? Ето как ще узнаете: **ако пророкът говори от името на Господа, и думите му се не сбъднат и не изпълнят, то Господ не е говорил тия думи, а ги е говорил пророкът по своя дързост – и не бой се от него**” (Второзаконие 18:19–22). *[Подчертаването добавено]*

Така че, ако пророкът не се покорява на Бога или пророкува неща, за които се оказва, че са неточни, ние не трябва да му се доверяваме. Наистина, лъжепророците днес са голям проблем. Те просто успяват, защото хората сяпао приемат всичко, което гъделичка ушите им и звучи сензационно. И все пак, ап. Йоан обяснява, че това ще предизвика световна криза:

„И видях да излизат от уста на змея и от устата на звяра и от устата на лъжепророка три нечисти духове, прилични на жаби; защото те са бесовски духове, които, като вършат знамения, отиват при царете на цялата вселена, да ги събират за войната във великия ден на всемогъщия Бог” (Откровение 16:13, 14). *[Подчертаването добавено]* Да видим какви страшни последствия има това:

ФАЛШИВО „БЕЗСМЪРТИЕ”

Също както Навуходоносор в древен Вавилон, желаещите да увековечат съвременния Вавилон също са обсебени от напразни опити да наложат фалшиви, алтернативни пътища към предполагаемото безсмъртие. Нека разгледаме някои от тези фалшиви пътеки, които не водят до нищо друго, освен до погубление.

СПИРИТУАЛИЗЪМ

Спиритуализмът [и многото му форми, включително „окултизъм”, „спиритизъм”, „кабала”, „канализиране” (общуване с духовете чрез медиум, екстрасенс, чанелинг), „теософия”, използването на дъските „уиджа” или други различни видове мистицизъм] е вярата, че мъртвите могат да общуват с живите. Той приема една философия, състояща се от доктрини, основани на голямата лъжа на змията, казана за първи път в Едемската градина: „Никак няма да умрете, ... но ще бъдете като Бога, да познавате доброто и злото” (Битие 3:4, 5). Въпреки това, Бог много отчетливо пояснява: „Защото живите поне знаят, че ще умрат; но мъртвите не знаят нищо, нито вече придобиват, понеже споменът за тях е забравен; още и любовта им, и омразата им, и завистта им са вече изгубени, нито ще имат вече някога дял в нещо що става под слънцето” (Еклизиаст 9:5, 6). „Мъртвите не хвалят Господа, нито ония, които слизат в мястото на мълчанието” (Псалм 115:17).

„Спиритуализмът твърди, че хората са непаднали полубогове; че всеки „ум ще съди себе си”; че „истинското знание издига човеците над всеки закон”; „че всички сторени грехове са невинни”; защото „каквото и да стане, все е добро” и че „Бог не съди”. Най-низко падналите човеци се представят като намиращи се на небето и заемат високо положение. Той заявява на всички: „Няма значение какво вършите; живеете както ви е приятно, небето е ваш дом”. Така мнозина биват подвеждани да вярват, че желанието е най-висшият закон, че разпуснатостта е свобода и че човек е отговорен само пред себе си.

С такова учение още в началото на житейския път, когато стремленията са силни и нуждата от себеобуздаване и чистота – най-належаща, къде са защитните средства на добродетелта? Какво ще може да попречи на света да не стане втори Содом?”²

„Съществува само една сила, която може да скърши хватката на злото от сърцата на човеците

„Защото живите поне знаят, че ще умрат; но мъртвите не знаят нищо, нито вече придобиват, понеже споменът за тях е забравен; още и любовта им, и омразата им, и завистта им са вече изгубени, нито ще имат вече някога дял в нещо що става под слънцето”
(Еклизиаст 9:5, 6).

и това е Божията сила в лицето на Исус Христос. Грехът може да бъде очистен единствено чрез кръвта на Онзи, Който бе разпънат за нас. Само Неговата благодат може да ни даде сили да се противопоставим на тенденциите на нашата паднала природа и да ги покорим. Спиритуалистичните теории за Бога правят тази сила да бъде безплодна. Ако Бог е същност, проникваща цялата природа, тогава Той обитава във всички хора; и за да постигне святост, човек трябва само да развие силата, която е в него.

Логичният изход от тези теории е унищожаването на цялата християнска система. Те премахват необходимостта от изкуплението и правят човека свой собствен спасител. Тези теории относно Бога обезсилват Неговото слово и тези, които ги приемат, са в голяма опасност накрая да започнат да гледат на цялата Библия като на измислица. Те може и да считат добродетелта за по-добро нещо от порока; но тъй като Бог

е отстранен от Своята позиция на суверен, те поставят своята зависимост върху човешката сила, която без Бога е безполезна. Ако не бъде подпомогната, човешка воля няма реална сила да се съпротивлява на злото и да го преодолява. Защитата на душата бива разбита. Човекът остава без бариера срещу греха. Не знаем до каква дълбочина може да потъне човек, когато бъдат отхвърлени ограниченията на Божието слово и Неговия Дух.

Хората, които продължават да поддържат тези спиритуалистични теории, със сигурност ще нанесат вреда на християнската си практика, ще прекъснат връзката си с Бога и ще изгубят вечния живот.”³

ДРУГ КАПАН: ТРАНСХУМАНИЗМЪТ

Един световноизвестен мозъчен хирург обяснява: „Трансхуманизмът с прости думи означава „отвъд човека“. Това е преобразяването на човека чрез технология, обещаваща да подобри човешкия интелект и физиология.

Трансхуманистите използват нововъзникващи и напредничави технологии като изкуствения интелект (ИИ), нанотехнологиите, биотехнологиите, стволовите клетки и генната терапия, за да преодолеят основните човешки ограничения. Трансхуманизмът често е наричан „Човечество+“ или просто, „Ч+“. Показателно е, че някои предпочитат термина „постчовешки“.⁴

Това се предполага да е следващата стъпка в човешката еволюция, като се поддържа твърдението, че хибридните въплъщения уж щели да доведат до увековечаване продължителността на човешкия живот.

Осъществимо ли е това постижение от технологична гледна точка? Нека да прочетем за „химерите“:

„Химерата е организъм, съставен от клетки с различен ембрионален произход. Успешното изолиране на пет линии човешки ембрионални стволови клетки (hESC) през 1998 г. увеличи способността на учените да създават

човешки/нечовешки химери.”⁵

„Д-р Иън Пиърсън твърди, че хората, родени след 1970 г., би трябвало да могат да живеят вечно. Генетичното инженерство може да се използва за намаляване или обръщане на стареенето на клетките. ИИ може да доведе до андроидни тела, в които хората да живеят, след като тялото им спре да функционира.”⁶

Друго заглавие гласи: „Отключване на виртуалното безсмъртие: Как клонингите с ИИ могат да позволят на вашето „аз“ да живеете вечно.”⁷

„Редактирането на гени е способността да се правят конкретни специфични промени в ДНК веригата на един жив организъм, като по същество генетичният му състав бива променен според личните нужди и предпочитания. Ключов за технологиите на генното редактиране се явява един молекулярен инструмент, известен като CRISPR - Cas9, мощна технология, открита през 2012 г. ... CRISPR - Cas9 функционира с прецизност, позволяваща на изследователите да премахват и вмъкват ДНК в желаните позиции.”⁸

Друг лекар обяснява: „В исторически план стремещт към безсмъртие е било базирано на вяра начинание, основаващо се върху идеята, че душата е безсмъртна, докато тялото загива. Това е концепция, с която съм напълно съгласен. Трансхуманистите повече или по-малко обръщат наопаки тази идея. Те напълно отхвърлят понятието душа и се стремят към запазване на възприеманата личност, първо чрез драстично удължаване на живота на физическото тяло, а по-късно чрез прехвърлянето на мозъчни данни в някакъв заместител на човешкото тяло.

Според Дмитрий Ицков, руският основател на проекта „Безсмъртие 2045“, само 2% от хората са готови да приемат смъртта - статистика, която той използва, за да оправдае търсенето на безсмъртие чрез неща като изкуствени органи, изкуствени телесни конструкции, симулация на умствени процеси и, в крайна сметка, прехвърлянето на ума в изкуствен носител.

Целите на този проект включват не само създаването на кибернетичните технологии, необходими за постигане на безсмъртно тяло, но и създаването на „нова философска парадигма за човечеството“. [Клаус] Шваб говори за същото нещо, като използва термина „социален договор“, вместо „философска парадигма“. ...

Просто не виждам как мога да се издигна духовно, когато който си поиска отвън може да имат достъп до мозъка ви и да диктува какво да мислите, чувствате и вярвате.”⁹

Да, точно както и в случая с гордия план на Навуходоносор, всичко това е една странна заблуда. Това е същата стара разрушаваща морала лъжа, с която човечеството е било най-напред измамено: „Никак няма да умрете.“ И така, новото твърдение от научния култ е, че най-съвременната технология се предполага да може да направи вашето „Аз“ да живее вечно, вместо да ви предложи спасение чрез Христос, Който е действителният път, истина и живот (Йоан 14:6). Но това бездушно същество дали изобщо ще бъде вашата същност? Дали наистина това ще сте „вие“? Не, вашият генетичен пръстов отпечатък ще бъде увреден, подправен. Това не бихте били „вие“, първоначалното „вие“, създадено по Божия образ и подобие, с вашата уникална ДНК. Такъв план би ли имал небесен произход? Разбира се, че не! Това е само едно от последните изобретения на врага на душата ни, да се опита да заобиколи Христос, нашият единствен Спасител.

КАКВО ТРЯБВА ДА ОСЪЗНАЕМ?

„Светът е театър и действащите лица, неговите жители, се подготвят да изиграят своята роля в последната голяма драма. Големите маси на човечеството не са единни, освен когато хората се съюзават, за да постигнат егоистичните си цели. Бог наблюдава. Неговите цели по отношение на непокорните Му поданици ще бъдат изпълнени. Светът не е предаден в ръцете на човеците, въпреки че Бог позволява елемен-

тите на объркване и безредие да управляват за известно време. Една сила, идваща отдолу работи, за да доведе до последните велики сцени в драмата - Сатана идва като Христос и работи с цялата измамност на неправдата в онези, които се свързват заедно в тайни общества. Онези, които се поддават на силното увлечение да се включват в конфедерации, изпълняват планове на врага. Действието неизбежно ще доведе до своя резултат.”¹⁰

ТАЙНАТА НА ВЕЧНИЯ ЖИВОТ

Реалността е ясна, напомня ни се, че „заплатата на греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христа Исуса, нашия Господ”; „и чрез никой друг няма спасение; защото няма под небето друго име дадено между хората, чрез което трябва да се спасим” (Римляни 6:23; Деяния 4:12).

Ето как отеква посланието и апелът към всеки от нас в нашия уникален живот с нашата уникална ДНК:

„Или не знаете, че неправедните няма да наследят Божието царство? Недейте се лъга. Нито блудниците, нито идолопоклонниците, нито прелюбодейците, нито малакийците, нито мъжеложниците, нито крадците, нито сребролюбците, нито пианиците, нито хулителите, нито грабителите няма да наследят Божието царство. И такива бяха някои от вас; но вие измихте себе си от такива неща, но се осветихте, но се оправдахте в името на Господа Исуса Христа и в Духа на нашия Бог” (1 Коринтяни 6:9 -11).

”А лукави човеци и измамници ще напредват в злото, като заблуждават и биват заблуждавани. Но ти пребъдвай в това, на което си научен и което ти е поверено, като знаеш, от кого си научен” (2 Тимотей 3:13, 14).

„Защото и ние някога бяхме неразумни, непокорни, заблуждавани, бяхме роби на похоти и на разни сладострастия, живеехме в злоба и завист, бяхме отвратителни, мразехме се един други. А когато се яви благостта и човеколюбието на нашия Спасител, Бога, Той ни спаси **не поради делата на праведност, що ние извършихме, а по Своята милост,**

чрез банята на възраждането и обновата от Духа Светаго, Когото изобилно изля върху нас чрез Исуса Христа, нашия Спасител, та, оправдани с Неговата благодат, да станем по надежда наследници на вечния живот.” (Тит 3:3-7). [Подчертаването добавено]

Източници:

1. Евангелизъм, с. 365.
2. Възпитание, с. 227, 228.
3. Свидетелства за Църквата, т. 8, с. 291, 292.
4. Д-р Бен Карсън, в-к „Вашингтон Таймс“, сряда, 9 юни 2021 г.
<https://www.washingtontimes.com/news/2021/jun/9/transhumanism-the-potential-dark-side-of-technology/>
5. Станфордска енциклопедия на философията: Човешки/нечовешки химери
<https://plato.stanford.edu/entries/chimeras/>
6. *dailymail.com*, вторник, 8 ноември 2022 г.: „Можете ли да живеете

вечно? Според твърденията на един експерт, хората ще постигнат БЕЗСМЪРТИЕ с помощта на изкуствения интелект и генното инженерство до 2050 г.“

<https://www.dailymail.co.uk/sciencetech/article-11938283/Could-live-forever-Experts-claim-humans-achieve-IMMORTALITY-2030.html>

<https://www.dailymail.co.uk/sciencetech/article-5408425/Human-beings-achieve-immortality-2050.html>

7. *cybernews.com*, 28 септември 2021 г.

<https://cybernews.com/editorial/unlocking-virtual-immortality-how-ai-clones-can-let-you-live-forever/>

8. Енциклопедия Британика онлайн: „Редактиране на гени“.
<https://www.britannica.com/science/gene-editing>

9. <https://noqreport.com>, Д-р Джоузеф Меркола, 16 март 2022 г.

10. Свидетелства за Църквата, т. 8, с. 27, 28.

СЪНЯТ, КОЙТО ОБХВАЩА НАД ХИЛЯДА ГОДИНИ

от Енрике Натарен

Когато се огледаме по света и видим различни обозначени места и имена, разказващи за значими времена и събития в историята, можем да научим как светът е бил оформян и повлияван в своето развитие. Четейки Библията и изследвайки нейното съдържание, също откриваме събития и пророчества, които ни известяват как Божията сила се е намесвала във всички етапи на човешката история.

Има един епизод в Библията - в книгата на Даниил, 2-ра глава, в който ни се показва миналото, настоящето и бъдещето на империите, управлявали земята, които са имали допир с Божия народ като нация и като църква.

Навуходоносор, цар на Вавилон

Цар Навуходоносор е най-великият цар в историята на древния град Вавилон. В продължение на векове Вавилон беше малка регионална сила и упражняваше ограниченото си влияние в Месопотамия. Като младеж и наследник на трона на баща си, Навуходоносор поведе вавилонската армия в светкавични кампании, в които Асирийската империя беше унижена; мощните някога асирийски армии, покорявали толкова много други съседни царства, не можеха да се мерят с вавилон-

ските сили. Египетската империя - най-древната от империите, която толкова дълго време беше единственото предизвикателство пред асирийското управление в Близкия изток, бе смазана и смирена от този млад и безстрашен принц. Лесно е да се види защо, веднъж коронясан за цар, Навуходоносор би следвало да се чувства непобедим и уверен, че династията му ще управлявала вечно. Великият Навуходоносор нямаше съперник. Съвременниците му дори можеха да погледнат назад в историята на Вавилон и да открият, че няма равен на него. Защо да не бъде сигурен, че царството му ще трае вечно? Дори асирийците и египтяните се оказаха неспособни да подчинят всички съседни царства с такава бързина и ефективност. Юдейското царство, което толкова дълго се съпротивляваше на по-големите си и по-мощни съседи, сякаш подпомогнато от божествена сила, най-накрая падна под негов контрол и евреите започнаха 70-годишното си прокувано пленничество на вавилонска земя заради непокорството си към Йехова. Не може да се отрече важната роля, отредена на Навуходоносор в историята. Всички паднаха пред него, а поданиците му бяха щастливи под неговото управление на стабилност и мир. Но при все това, никой не беше по-несигурен за бъдещето

от самия цар. Той легна да спи, разсъждавайки за управлението си и желаейки царството му да съществува вечно, за разлика от всички други мощни империи, които бяха преди него. Мечтаеше Вавилон да продължи вечно и династията му никога да не рухне. Езическият владетел едва ли можеше да знае, че истинският Цар на вселената е поставил Вавилонското царство като отправна точка за едно от най-красивите пророчества, давани някога на човечеството.

Сънят

Писанията ни разказват как царят легна да спи, но бе дълбоко разтревожен за бъдещето. Книгата на Даниил 2-ра глава записва с ярки думи това, което Навуходоносор сънува през онази нощ. Бог му даде свръхестествен сън - видение за близкото и далечно бъдеще на света и кой ще го управлява.

Царят се събуди още по-обезпокоен, отколкото когато легна да почива. Не можеше да си спомни съня. Навуходоносор знаеше, че сънят има божествен произход, че е дошъл от боговете и щеше да направи всичко, не само да си го спомни, но и да узнае какво означава.

В Даниил 2:31–35 четем: „Ти, царю, си видял, и ето голям образ. Тоя образ, който е бил велик, и чийто блясък е бил превъзходен, е стоял пред тебе; и изгледът му е бил страшен. Главата на тоя образ е била от чисто злато, гърдите му и мишците му от сребро, коремът му и бедрата му от мед, краката му от желязо, нозете му отчасти от желязо, а отчасти от кал. Ти си гледал догдето се е отсякъл камък, не с ръце, който е ударил образа в нозете му, които са били от желязо и кал, и ги е строшил. Тогава желязото, калта, медта, среброто и златото са се строшили изведнъж, и са станали като прах по гумното лете; вятърът ги е отнесъл, и за тях не се е намерило никакво място. А камъкът, който ударил образа, е станал голяма планина и е изпълнил целия свят.”

Както беше споменато в предишната статия, тъй като царят

беше забравил съня, а слугите му не можах да му го разкрият, те бяха осъдени на смърт заради своята некомпетентност. Но Бог имаше Своя верен пророк сред пленения Си народ и чрез Даниил разкри и изтълкува съня на царя. Сега царят оставаше да приеме откровението и тълкуванието, което Божият пророк му беше дал като божествено.

Този сън ни дава една картина на историята от времето, когато Навуходоносор го получи, до края на света. Един от най-важните уроци, които можем да извлечем от тази случка е, че Бог е Оня, Който разкрива тайни и ги прави известни на всеки, когото Той избере. В конкретния случай бе избран един езически цар на Вавилон.

Докато изучаваме 2-рата глава от книгата Даниил, можем да видим къде се намираме в потока на времето, а изпълнението на пророчеството ни уверява, че Бог държи всичко под контрол. Пророкът беше готов да разкаже съня на царя и да впечатли ума му. Даниил напомни на царя за огромния образ - една статуя, която е видял в съня си, обаче спомена и думата камък. Това са основните обекти в съня. Камъкът представляваше Божието царство, а статуята или образът - човешките царства.

Статуята

При споменаването на камъка, можем да си помислим за олтарите, които израилтяните стряха в пустинята за поклонение единствено на Бога, или дори за Десетте заповеди, написани на две каменни плочи, представляващи Божието управление. В откровението и тълкуването на съня евреите виждаха в камъка само онази скала, представляваща царството на Всемогъщия Бог, докато огромната статуя представлява идолопоклонство, човешка арогантност, амбиции и преходна сила.

Сега царят си спомни какво беше сънувал и беше сигурен, че този човек е истински пророк. След като Навуходоносор си припомни съня, вече беше готов да разбере и значението му. В

обяснението на съня на царя се разкрива, че неговият Вавилон е златната глава и той несъмнено бе много доволен. Следващото царство беше представено от сребро, третото - от мед, а четвъртото - от желязо. Последното царство щеше да бъде разделено на десет царства, които са съставени от смесица от глина и желязо. От описанието на изображението можем да забележим, че качеството и стойността на метала в действителност намаляват. Това също има обяснение. С намаляването стойността на елементите, се увеличаваше тяхната твърдост, което има важно значение. Всяко царство намаляваше по величие и все повече се отдалечаваше от Бога. Също така Божият народ беше отрицателно повлиян, тъй като взаимодействаше с тези идолопоклоннически народи и в крайна сметка извърши неразумни компромиси.

Мидо - Персия, Гърция и Рим

По времето, когато мидийците и персите завладяха Вавилон, много от евреите се бяха установили удобно в него и нямаха никакво желание да се завърнат в Юдея. Мнозина бяха построили домове в новите земи, които им бяха дадени. Но въпреки привидното им усещане за комфорт, те очакваха изпълнението на Божието обещание да сложи край на пленничеството им и да възстанови Ерусалим.

С течение на времето гърците също оказаха голямо влияние върху евреите, особено в системата им на управление. Много от людете бяха наполовина евреи и наполовина гърци и не бяха верни на Божиите изисквания. Обърнете внимание на промяната от времето на Навуходоносор до Александър Велики - вече беше налице влошаване на моралните, религиозните и социалните принципи. И стигайки до времето на римската окупация и контрол, управниците на Юда вече бяха предали Божиите принципи и управлението им бе станало още по-светско. То бе покрито с тънко покривало от ритуали и практики. Следователно,

The Empire of Alexander the Great

and his conquest course from Greece to India
to Babylon (334-323 B.C.)

намаляването на стойността на металите подходящо представлява израждането на царствата по отношение на одобрените от Бога принципи и добродетели.

„Този съюз с Рим се оказва в крайна сметка гибелта на евреите. Така се случва, когато Божият народ подражава на света. Ако юдейските водачи бяха се вслушали в съветите на Исаия и Еремия, историята щеше да бъде написана по различен начин.”¹

Следващите абзаци обобщават влиянието, което светското управление вече оказва върху развитието на човечеството:

„Вавилон е пример за силата на Сатана да установи религия, която фалшифицира небесното поклонение. Резултатът беше най-низката форма на идолопоклонство, едно духовно блудство, което според библейските писатели олицетворява всякака подлост и гнусота. Мидо - Персия беше вид **ориенталски деспотизъм**. „Законът на мидяните и персите не се променя” бе поговорка сред народите. Но Гавриил и Михаил работиха именно с царете на този народ; именно главите на този деспотизъм бяха държани под контрол от силата на Царя на царете.

Гърция беше съвсем различна от предишните две царства и вместо да получи признание поради формата на религия или управление, тя придоби контрол над света **чрез силата на интелекта си**. С образованието и философията си тя си извоюва такива позиции, каквито никой друг народ дотогава нямаше. Когато Вавилон беше свален, а Мидо - Персия вече я нямаше, **Гърция продължаваше да живее в умовете на хората**.

Но четвъртото царство беше

„различно от всички останали”. Както е представено на апостол Йоан, Рим, звярът от Откр. 13:2, съчетаваше характеристиките на леопарда, мечката и лъва. **Той обединяваше фалшивата система на религията на древния Вавилон, управленската тирания на Мидо - Персия и смесването на добро и зло в интелектуалната култура на Гърция**. Когато се опишат религиозната система, образователната система или интелектуалните норми и управленската история на един народ, няма кой знае какво повече да се добави. **Така, в народа на Рим, е олицетворена силата на всички предишни народи.**”²

Исус се роди през време на желязното управление на Рим и желязни гвоздеи пробиха ръцете и нозете Му. Рим е желязната империя и точно както персите просъществуваха по-дълго от вавилонците, а гърците - по-дълго от персите, така и римляните просъществуваха по-дълго от гърците. Римската империя беше изключително мощна, тъй като желязото е по-силно от другите метали, но и стойността му е по-малка.

„Нашият Господ бе разпънат на кръста през време на царуването на Тиберий. Пилат дължеше управленския си пост в Юдея единствено благодарение на благоволенieto на Тиберий, чичото на жена му. Заради това, когато някой от тълпата извика: „ако пуснеш Тогова, не си приятел на кесаря” (Йоан 19:12), той се поддаде на исканията на юдейските водачи. Това реши присъдата. Пилат, колебаещото се принцче, знаеше, че Исус е невинен, но даде заповед Той да бъде бичуван и разпънат.”³

„Рим беше световното царство по време на живота на Христос.

Бог изпрати на Вавилон Своя народ, евреите, да разпръснат истините на Неговото царство и да поведе хората към покаяние. Мидите и персите получиха Евангелието от същия този народ, а гръцки представители дойдоха в Ерусалим, в самия храм и се свързаха със свещениците, за да нямат извинение за отказа им от Христос. **Обаче за римското царство се изля самото небе в лицето на Спасителя и именно Рим Го прикова на кръста**. Римски бяха печатът и стражата на гроба Му.”⁴

След Рим

Какво се случи след падането на Римската империя? В Даниил 2:41, 42 четем следното: „А понеже си видял нозете и пръстите отчасти от грънчарска кал и отчасти от желязо, това ще бъде едно разделено царство; но в него ще има нещо от силата на желязото, понеже си видял желязото смесено с глинена кал. И както пръстите на нозете са били отчасти от желязо и отчасти от кал, така и царството ще бъде отчасти яко и отчасти крехко.”

Римската империя се разшири и се опита да покрие още територия, което взе да става все по-трудно за осъществяването на контрол. В резултат се появиха неморалност, корупция и поквара, царството започна да се разпада и последва самоунищожение. Империята беше разделена на десет царства. Комбинацията от глина и желязо показва, че в тези царства имаше слабост, те щяха да се опитат да се обединят, но нямаше да успеят.

В книгата „Залез и упадък на Римската империя” от Едуард Гибън са разкрити някои от причините, допринесли за падането на

Римската империя. Когато четем и сравняваме с днешното общество се откриват множество сходства с разпада на всичко наоколо:

1. Подкопаване на достойнството и светостта на дома, който е в основата на човешкото общество.

2. Все по-високи данъци и изразходване на обществени пари за безплатен хляб и зрелища за населението.

3. Луда мания за удоволствия; с всяка изминала година спортът започва да вълнува все повече хора и да става все по-брутален.

4. Изграждане на гигантски въоръжени сили, когато истинският враг е вътре в нас; покваряване на хората.

5. Упадък на религията - вярата замира до чиста формалност, губи допир с живота и става безсилна да предупреждава и напътства хората.“⁵

Защо падна Рим? „Написано е, че Вавилон, майката на блудниците, падна, защото приписа силата си на езическите богове. Езически Рим падна, защото си въобрази, че има власт над личността на Христос и Неговите последователи.“⁶

Когато проследим историята на Рим, откриваме, че първоначалната му територия (Западна Европа) беше завладяна през 476 г от точно десет царе. Рим започна да се разпада постепенно и някога обединената, могъща и обширна империя се раздели на десет царства (както е предсказано в Даниил 7:19, 20, 23, 24). Ето древните имена на царствата и съответната им съвременна територия:

1. Англосаксонци - Англия
2. Франки - Франция
3. Ломбарди - Италия
4. Алемани - Германия
5. Суеви - Португалия

6. Бургунди - Швейцария/Франция

7. Визиготи - Испания

8. Остроготи - унищожени

9. Херули - унищожени

10. Вандали - унищожени

Римската империя беше разбита и до ден днешен остава раздробена на множество части.

Последното царство

Стигнахме до най-долната част на образа от съня на Навуходоносор. Имаше опити отново да се обедини Римската империя чрез човешки съюзи и смесени бракове, но както заяви божественото вдъхновение, те нямаше да успеят.

Пророкът разкри, че в съня се появява окончателното и вечно царство - камъкът, който беше отсечен, но не с ръце и който дойде, за да разбие образа така, че всичките метали да станат на прах. Този камък представлява Второто пришествие на Исус и установяването на вечното царство, което Той обеща на Своите верни през вековете последователи. Това е царството, което патриарсите, пророците и учениците имаха предвид в своите надежди и вяра.

Постигнал най-голямата земна слава и признат дори от боговдъхновеното слово за „цар на царете“ (Езекил 26:7), Навуходоносор приписваше понякога на Йехова заслугата за величието на царството и за великолепието на царуването си. Това почувства той и когато видя в съня си големия образ. Умът му бе силно повлиян от видението и от мисълта, че колкото и велика да е вавилонската империя, накрая ще падне и други царства ще я завладеят, докато накрая царството, установено от небесния Бог, **ще премахне всички земни власти и никога няма да премине.**“⁷

Тъй като образът символизира един фалшив режим на поклонение

и управление, Божието царство идва да унищожи веднъж завинаги системата, която разрушава душите и ги води към погибел. Тази част от пророчеството още не е изпълнена, защото се отнася до Второто пришествие на Исус.

Когато Навуходоносор чу откровението и тълкуването на съня, той се наведе и се поклонни на единствения истински Бог. Царят беше убеден, че всички думи, изречени от пророк Даниил са верни, понеже той успя да извърши това, което слугите на Навуходоносор бяха неспособни да извършат (Даниил 2:47).

Книгата на Даниил е толкова популярна, защото в нея Бог ни е дал карта на събитията. Тук можем да погледнем назад в историята и да видим, че пророкът описва събитията много преди те да са се случили. Тяхното разбиране е чудесна опитност. Но, даже и да имаме опитността на Навуходоносор, най-пълноценното преживяване, което можем да имаме при изучаването на тези удивителни исторически събития, е приемането на Онзи, Който даде съня и тълкуването му!

Източници:

1. Рой Алън Андерсън: „Тълкуване на пророчествата на Даниил“, стр. 135.
2. Стивън Хаскел: „Историята на пророк Даниил“, стр. 201, 202. (Подчертаването е добавено от автора.)
3. Рой Алън Андерсън: „Тълкуване на пророчествата на Даниил“, стр. 142.
4. Стивън Хаскел: „Историята на пророк Даниил“, стр. 94. [Подчертаването добавено.]
5. Едуард Гибън: „Залез и упадък на Римската империя“, 1787 г.
6. Стивън Хаскел: „Историята на пророк Даниил“, стр. 95.
7. Елън Уайт: „Пророци и царе“, стр. 514. [Подчертаването добавено]

Питър Д. Лаушев

ДИЛЕМАТА

Бог, Комуто служим, е Този, Който знае края от началото. Макар и в много ограничена степен, ние също развиваме това качество, когато от опит рабираме, че нещо ще стане като последица от определени събития, с които сме се сблъскали в миналото. Това се нарича последици от нашите действия. То е като химическа реакция. Комбинирайте определени съставки и ще знаете точно какъв резултат ще се получи.

Но Бог вижда бъдещето, както вижда миналото. Това е едно от ключовите доказателства определящи Го като имащ право на нашето поклонение. „Който

от началото изявявам края, от древните времена нестаналите още неща” (Исая 46:10). Освен това, по отношение на бъдещето трябва да сме запознати с някой неща, за да можем да се подготвим за събитията, които предстои да се случат. Поради тази причина Бог дава на Своите пророци послания, които са от съществено значение за нас, за да можем да се подготвим. „Защото Господ Бог нищо не прави, без да открие тайната Си на Своите раби – пророците” (Амос 3:7).

Тези послания към благочестивите пророци често се дават в символи, така че човек наистина

трябва да има желание да знае, за да разбере какво се казва. Тези символи могат да бъдат под формата на пророчество или понякога да се предават чрез притчи. Бог използва символи, които, доколкото е възможно, биха били познати на човека. И след като по-голямата част от хората в Израил живеяха в аграрно общество, много от символите в Библията са свързани със селското стопанство, било то растения или добитък.

Във вавилонското общество всичко се въртеше около езическата им религия. Техните възгледи и разбиране за божествеността и божествената воля бяха

чрез различните форми на идо-лопоклонство, при които се покланяха на идолите в разкошните им храмове и така пропусаха да познаят характера на истинския Бог. Когато ставаше дума за идол, веднага си мислеха, че си имат работа с божество. Ето защо във втората глава на Даниил бе използван образ, за да се привлече вниманието на царя и след това да му се обяснят бъдещите империи, които щяха да имат световно господство.

Въпреки че седмата глава на Даниил също представляваше интерес за вавилонския народ, поради което бе написана на техния език, ние откриваме, че в нея за описание на тези царства са използвани зверове, а не неизразителните елементи злато, сребро, мед, желязо и накрая смес от желязо и глина. В обяснение на значението на тази глава от пророчеството, на Даниил беше ясно казано какво представляваха описаните свирепи животни. „...Четвъртият звяр ще бъде четвъртото царство на света” (Даниил 7:23).

Зверовете изобразяват черти на характера, които не могат да бъдат разкрити чрез неодушевени предмети.

Смушения сред народите

„Торнадото е въртяща се с огромна сила колона от въздух, която се простира от буреносното небе до земята. Тъмно, зеленикаво небе често се явява предвестник за неговата поява. На небето се събират черни буреносни облаци. Възможно е и да завали градушка с размер на бейзболни топки. Изведнъж се появява фуния, сякаш спускаща се от облак. Фунията достига до земята и започва да се придвижва напред със звук, наподобяващ приближаването на товарен влак... Торнадото изстръгва всичко по пътя си...

Торнадата се образуват, когато топъл, влажен въздух се сблъска със студен, сух въздух. По-плътният студен въздух бива избутан надолу от топлия въздух, при което обикновено се заформят гръмотевични бури. Топлият въздух

се издига през по-студения въздух, причинявайки възходящ поток. Възходящият поток ще започне да се върти, ако ветровете се различават значително по скорост или посока.

Тъй като въртящият се възходящ поток, наречен мезоциклон, изтегля повече топъл въздух от движещата се гръмотевична буря, скоростта му на въртене се увеличава. Хладният въздух, подхранван от струйното течение (jet stream), един коридор от силен вятър в атмосферата, осигурява още повече енергия.

Водните капчици от влажния въздух на мезоциклона образуват фуниевиден облак. Фунията продължава да расте и в един момент се спуска от облака. Когато докосне земята, тя се превръща в торнадо.”¹

Това е точната картина, която си представям, когато започна да чета следното видение: „Даниил проговаряйки рече: Видях в нощното си видение, и ето, четирите небесни ветрища избухнаха върху голямото море” (Даниил 7:2). Друг пророк описва разрушението, което се получава, когато тези ветрове се сблъскат: „Ето, подига се той като облак, и колесниците му са като вихър, конете му са по-бързи от орли; горко ни! защото ще бъдем съсипани” (Еремия 4:13).

Когато четем посочените стихове в контекста на нациите, можем ясно да видим ужасни войни и кръвопролития. Ясно е, че тази страшна картина описва война между народите, защото морето е символ на „люде и множества, народи и езици“ (Откровение 17:15). И резултатът от цялото това смущение е, че „четири големи звяра излязоха от морето, неприлични един на други“ (Даниил 7:3). Както вече видяхме, тези зверове са символ първо на царете, а след това и на съответните народи.

Лъвът и мечката

Първият звяр, който е символ на национална власт, е царят на животните. „Първият бе като лъв, и имаше орлови крила; а, като го гледаха, крилата му се изкубаха, и той се дигна от земята и биде заставен да се изправи на две нозе като човек, и даде му се човешко сърце“ (Даниил 7:4). За да се опише правилно характерът му, към него са добавени крила, за да бъде видяна бързината, с която унищожава при завоевание. „Защото, ето, аз повдигам халдейците [вавилонците], она лют и нетърпелив народ, който минава през широчината на света, за да завладее селища, които не са негови. Страшни и ужасни са те; съдът им и властта им произлизат от сами тях. Конете им са по-бързи от леопарди, и по-свирепи от вечерни вълци; конниците им скачат отпуснато, да! Конниците им идат от далеч, летят като орел, който

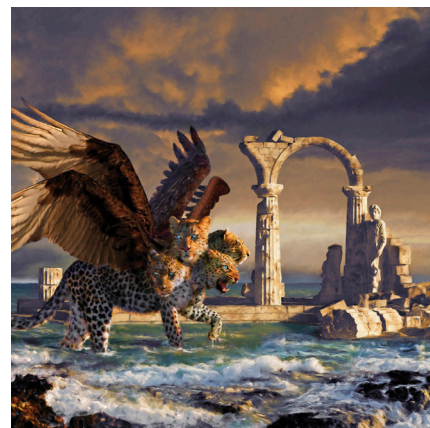
бърза да разкъсва... Те се присмиват на царете, и първенците са за тях подигравка; присмиват се на всяка крепост, защото, като издигат грамади от пръст, превземат я“ (Авакум 1:6-10).

Даниил беше запознат с писанията на Еремия (Даниил 9:2), където лъвът е използван за представяне на царството на Вавилон. „Израил е пръснато стадо; лъвовете го разгониха; първом го гризеше асирийският цар, а отпосле Навуходоносор, вавилонски цар, и костите му строши“ (Еремия 50:17). По времето, когато Даниил пише това видение, асирийското царство е покорено от Вавилон и така беше част от него. Следователно лъвът тук може да представлява само царството на Вавилон.

След като установихме, че Вавилон е този първи звяр, тогава ни остава само да погледнем кой народ, символизиран от следващия звяр, завладя Вавилон и стана световна сила. „След това, ето друг звяр, вторият, приличен на мечка, който се подигна от едната страна, и имаше три ребра в устата си между зъбите си; и му думаша така: Стани, изяж много месо“ (Даниил 7:5). В този случай звярът се явява мечка. Вавилон е предаден на мидийците (съчетан с персите и по този начин наречен Мидо - Персийското царство). Това се вижда ясно, когато четем 5-та глава, която описва последната нощ на Вавилон и как той е предаден в ръцете на мидяните и персите. Мидо - Персийското царство е представено от тази жестока мечка. В природата по принцип една мечка не би обикаляла с три ребра в устата си; но пророчеството показва, че истинският ѝ характер е по-жесток дори от този на обикновената мечка гризли.

Леопардът

След това пророкът описва следващия звяр, символизиращ друг народ: „Подир това, като погледнах, ето друг звяр, приличен на леопард, който имаше на гърба си четири птичи крила: тоя звяр имаше и четири глави; и даде му се власт“ (Даниил 7:6). Кое царство щеше да наследи Мидо - Персия?

В едно паралелно пророчество, което се намира в Даниил 8-ма глава, виждаме два звяра: „прочее, подигнах очите си и видях, и, ето, стоеше пред реката един овен, който имаше два рога; роговете бяха високи, но единият по-висок от другия; и по-високият беше израсъл по-после. Видях, че овенът бодеше към запад, към север и към юг; и никой звяр не можеше да устои пред него, и нямаше кой да избави от силата му; но постъпваше по волята си и се носеше горделиво. А като размишлявах, ето, козел идеше от запад по лицето на целия свят, без да се допира до земята; и козелът имаше бележит рог между очите си.“ Въпреки че се използват различни зверове, показващи допълнителни характеристики, „Двата рога на овена, които си видях, са царете на Мидия и на Персия. Буйният козел е гръцкият цар; и големият рог между очите му е първият цар“ (Даниил 8:3-5, 20, 21).

Така че, царството на Гърция е това, което щеше да последва Мидо - Персия. Както лъвът на Вавилон имаше две крила, символизиращи скоростта на завоевание, така и този леопард имаше четири крила, показващи още по-голяма бързина. Толкова бързо щеше да завладява, че в Даниил 8-ма глава за козела се казва: „без да се допира до земята.“ Това е много вярно, когато разглеждаме историята на завоеванията на Александър Велики [рогът между очите на козела].

Но този рог [Александър Велики] щеше да бъде счупен. „А гдето се строшил той и излезли четири вместо него, значи, че четири царе ще се издигнат от тоя народ...“ (Даниил 8:22). Тези четири

рога в Даниил 8-ма глава би трябвало да са същите като четирите глави на леопарда. Когато Александър умря от свръхдоза алкохол, четирима от генералите му в крайна сметка поеха контрола над цялата гръцка империя, точно както е описано в пророчеството.

Ужасният звяр

Следващият звяр, споменат в това пророчество, е нещо, което не може да се намери в природата. „Подир това, като погледнах в нощните видения, ето четвъртият звяр, страшен и ужасен и твърде як; той имаше големи железни зъби, с които пояждаше и сломяваше, като стъпкваше останалото с нозете си; той се различаваше от всичките зверове, които бяха преди него; и имаше десет рога” (Даниил 7:7).

Първите три звяра са ясно назовани в пророчеството и така създават модел за това какво да очакваме - как всеки следва другия. В нашето историческо изследване империята, която контролира света след Гърция, е могъщата Римска империя. „Той каза така: Четвъртият звяр ще бъде четвъртото царство на света, което ще се различава от всичките царства, и ще погълне целия свят, и ще го стъпче и разтроши” (Даниил 7:23). В горните стихове ясно се разкрива как Римската империя контролираше царства и как преследваше своите противници.

„А за десетте рога, те са десет царе, които ще се издигнат от това царство” (стих 24). В началото на това царство то нямаше рога, но по-късно от него трябваше да се издигнат десет, които символизираха десет царе или царства, които щяха да са все още част от змея. Когато проследим историята на Рим, откриваме, че през 476 г. първоначалната му територия (Западна Европа) беше завладяна от точно десет царе [англосаксонците (Англия), франките (Франция), алеманите (Германия), суевите (Португалия), вестготите (Испания), бургундите (сега част от Швейцария и Франция), ломбардите (сега част от Северна Италия), остготите, херулите и вандалите (три племена, които бяха изкоренени)].

Змеят

Този последен звяр е описан във фолклора и обичаите на на-

родите. Библията използва същия термин и го нарича змей. Произходът на този змей всъщност започва на небето, когато е имало война за надмощие. „И стана война на небесата: Излязоха Михаил и неговите ангели да воюват против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели; обаче, те не надвиха, нито се намери вече място за тях на небето.” Този змей не е никой друг, но самият дявол. „И свален биде големият змей, оная старовременна змия която се нарича дявол и сатана, който мами цялата вселена; свален биде на земята, свалени бидоха и ангелите му заедно с него” (Откровение 12:7-9).

Въпреки че това беше същият змей, описан в Даниил с някои малки разлики, подчертаващи отделните му характеристики, напр. между Даниил 7-ма и 8-ма глави, сега той беше дошъл, за да унищожи детето Христос, когато Спасителят се роди в ясли. „И яви се друго знамение на небето, и ето голям червен змей, който имаше седем глави и десет рога, и на главите му седем корони. И опашката му, като завлече третата част от небесните звезди, хвърли ги на земята; и змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да изяде чадото ѝ щом роди. И тя роди мъжко дете, което има да управлява всичките народи с желязна тояга; и нейното чадо бе грабнато и занесено при Бога, дори при Неговия престо” (Откровение 12:3-5).

Точно поради тази причина знаем, че дяволът всъщност използва народи, които имат духа на змея в себе си. Когато Исус се роди във Витлеем, именно римската власт беше използвана, за да Го унищожи при раждането Му. „Така, докато змеят, преди всичко, представлява Сатана, той е, във второстепенен смисъл, символ на езически Рим.”² В действителност всяко от тези царства, проявяващо различни характеристики, имаше в себе си духа на змея. Когато погледнете действията на Египет в преследването на Божия народ и държането му в робство, тези действия всъщност са змейоподобни. „Говори и речи: Така казва Господ Иеова: Ето аз съм против тебе, Фараоне египетски царю, великото чудовище, което лежиш сред реките си, което си

рекло: Реката ми е моя; аз я направих за себе си” (Езекил 29:3).

Някои народи може да имат по-благородно начало и се описват като агнеподобни. Но когато една нация има вкус към власт и контрол, тя не е особено склонна да се откаже от него. Този народ е представен от звяра в Откровението, който отначалото има рога като агне, но скоро проговаря като змея и след това упражнява същата власт като змей. „И видях друг звяр, който възлизаше от земята; и имаше два рога прилични на агнешки; а говореше като змей. Той упражняваше всичката власт на първия звяр в неговото присъствие, и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе оздравяла.” Той жадува за контрол над всеки аспект в живота. „И позволи му се да даде дишане на зверовия образ, така щото зверовия образ да продума; също и да направи да бъдат избити ония, които не се поклонят на зверовия образ. И принуждаваше всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им се тури белег на десницата или на челата им; за да не може никой да купува или да продава, освен оня, който носи за белег името на звяра, или числото на неговото име” (Откровение 13:11, 12, 15-17).

Тук става дума за въздействие върху икономиката, личните свободи и дори върху самия живот, и всичко това - в името на контрола. Контролиране на хората да се подчиняват на нарежданията му, независимо какво човек може да мисли или вярва. Когато, четейки Даниил 7-ма глава, погледнете духа, който движи змея, можете да видите, че става дума

за пълно унищожение на човек или народ, който се осмелява да предизвика този змей. „Той каза така: Четвъртият звяр ще бъде четвъртото царство на света, което ще се различава от всичките царства, и ще погълне целия свят, и ще го стъпче и разтроши. А за десетте рога, те са десет царе, които ще се издигнат от това царство; и след тях ще се издигне друг, който ще се различава от първите и ще покори трима царе. Той ще говори думи против Всевишния, ще изтощава светиите на Всевишния, и ще замисли да промени времена и закони; и те ще бъдат предадени в ръката му до време и времена и половина време” (Даниил 7:23–25).

Хората, които ценят свободата да мислят и постъпват според своята съвест, се вдъхновяват от следните думи на първите апостоли: „А Петър и апостолите в отговор рекоха: Подобава да се покоряваме на Бога, а не на човещите” (Деяния 5:29).

Агнето

Дилемата, която откриваме в цялата ситуация е, че е налице и едно заклано агне. Въпреки че Исус е наречен Лъвът от Юдовото племе (Откровение 5:5), когато биват описани определени характеристики, особено във връзка със заключителните сцени от историята на тази земя и в защита на Своя избран народ, Той е наречен преди всичко Божият Агнец. „Ето Божият Агнец, Който носи греха на света” (Йоан 1:29). Този термин е използван за Исус веднъж в Стария Завет и 30 пъти в Новия, от които 28 са само в книгата Откровение.

Вярно е, че и агнето е животно, но колко различно е то! Вместо да се стреми да погълща и унищожава, за да контролира, агнето реагира съвсем различно, когато е нападнато. „Той беше угнетяван, но смири Себе Си, и не отвори устата Си; както агне водено на клане, и както овца, която пред стригачите си не издава глас, така Той не отвори устата Си” (Исаия 53:7). И ние като християни трябва да следваме по стъпките на Исус, нашия Изкупител. „Защото и на това сте призовани; понеже и Христос пострада за вас, и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки” (1 Петрово 2:21). Какво означава това лично за нас? „Не въздавай-

те зло за зло или хула за хула, а напротив благославяйте; понеже на това бяхте призовани, за да наследите благословение” (1 Петрово 3:9). Това е съвсем различно от обикновено срещаното отношение в този свят.

Каква разлика има, когато гледаме на живота през очите на Агнеца Исус в сравнение, ако гледаме през погледа, типичен за звяра, символизиращ народите на този свят. „Не си отмъстявайте, възлюбени, но дайте място на Божия гняв; защото е писано: „На мене принадлежи отмъщението, аз ще сторя въздаяние, казва Господ.” Но, „Ако е гладен неприятелят ти, нахрани го; ако е жаден, напой го; защото, това като правиш, ще натрупаш жар на главата му”. Не се оставяй да те побеждава злото; но ти побеждавай злото чрез доброто” (Римляни 12:19–21). Единственият начин да бъдем като Исус е да оставим Господ да води нашите битки. Начинът, по който Бог работи, е напълно различен от пътищата на света. „Понеже, както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища, и Моите помисли от вашите помисли” (Исаия 55:9).

И да, агнето все пак е вид животно, макар че, както споменахме, със съвсем различен характер. Тъй като зверовете представляват царства, Агнето също има царство - вечно царство, което няма край. „А царството и владичеството, и величието на царствата, които са под цялото небе, ще дадат на людето, които са светиите на Всевишния, Чистото царство е вечно царство и на Когото всичките владичества ще служат и ще се покоряват” (Даниил 7:27). Можете ли да си представите вечно царство, което притежава характерните черти на Агнето?

Промяна на характера

Нашият Бог иска да привлече вниманието на съвестта ни и да получи нашето одобрение, вместо да връхлети като торнадо и да поразии всичко по пътя Си. Поради тази причина Той ни кани на диалог. „Дойдете сега та да разискаме, казва Господ; ако са греховете ви като мораво, ще станат бели като сняг; ако са румени като червено, ще станат като бяла вълна”

(Исаия 1:18). Той използва поканата, вместо принудата. „И Духът и невестата казват: Дойди. И който чуе, нека рече: Дойди. И който е жаден нека дойде. Който иска, нека вземе даром водата на живота” (Откровение 22:17).

Защо е възможно за тези народи, символизиращи от зверове, да контролират света? Защото всички ние имаме природата на звяра в себе си и тя трябва да се промени, ако искаме да бъдем част от царството на Агнето. Как е възможно природата на звяра, каквито сте вие и аз, да получи тази радикална промяна на характера и да стане подобна на Божия Агнец? Старият Завет описва този процес като промяна на сърцето. Това не е просто дело на подобрене, а по-скоро цялостна сърдечна трансплантация. „Ще ви дам и ново сърце, и нов дух ще вложа вътре във вас, и, като отнема каменното сърце от плътта ви, ще ви дам меко сърце.” И каква е естествената последица от тази промяна на сърцето? „И ще вложа Духа Си вътре във вас, и ще ви направя да ходите в повеленията Ми, да пазите съдбите Ми, и да ги извършвате” (Езекил 36:26–27). „Няма безопасност за човек, който има законническа религия, формална набожност. Християнският живот не е видоизменение или подобрене на стария живот, а преобразуване на естеството. Той е смърт за егоизма и греха и нов живот на близост с Бога. Тази промяна може да се извърши само чрез резултатното действие на Светия Дух.”³

Исус в Новия завет описва на Никодим същото това преобразуване. „Исус в отговор му рече: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отгоре {или: Изново.}, не може да види Божието царство” (Йоан 3:3). „Новото раждане се състои в това да имаш нови мотиви, нови вкусове, нови наклонности.”⁴ С други думи, звярът да се превърне в агне. А вие дали сте това агне?

Източници:

1. <https://www.nationalgeographic.com/environment/article/tornadoes>
2. *Великата борба*, стр. 438.
3. *Копнежът на вековете*, стр. 172.
4. *Библейският коментар на АСД [Коментари на Е. Г. Уайт], том 6, стр. 1101.*

Съставено от писанията на
Елън Г. Уайт

ТАЙНАТА НА БОЖИЕТО ЦАРСТВО

„На какво да уподобим Божието царство?“ рече Христос, „или с каква притча да го представим?“ (Марк 4:30). Христос намери царствата на света покварени. След като бе изгонен от небето, Сатана издигна своето бунтовно знаме на тази земя и започна да се стреми с всички средства да спечели хората да застанат на неговата страна, под неговото знаме. И за да придобие по-успешно верността на света, той облече одеждите на религията. Като създаваше близки взаимоотношения с обитателите на света чрез агентите си, той работеше за разширяването на властта си, та да може

заразата на злото да се разпространи навред. Целта му беше да установи царство, което да бъде управлявано от неговите закони и поддържано с негови ресурси, независимо от Бога. Сатана толкова добре се справи, че когато Христос дойде на света, за да установи Своето царство, Той погледна човешките правителства и каза: „На какво да уподобим Божието царство?“ Нищо в човешкото общество не му даваше възможност за сравнение. Светът беше отхвърлил хората, които най-много се нуждаеха от грижи и внимание; дори най-религиозните сред евреите, изпълнени с гордост и

предразсъдъци, пренебрегваха бедните и нуждаещите се, а някои се мръщеа дори на тяхното съществуване.

Мисията и делото на Христос бяха в ярък контраст с повсеместно практикуваните неправда и потисничество. Земните царства се установяват и поддържат с физическа сила, но това не трябваше да бъде основата на царството на Месията. При установяването на Неговото управление не трябваше да се използват плътски оръжия, нито да се прилага принуда; не биваше да се правят опити да се насилва съвестта на хората. Това са принципите, използвани

от принца на мрака за управлението на неговото царство. Агентите му работят активно, като се стремят в своята човешка независимост да приемат закони, които са в пряка противоположност с милосърдието и любящата доброта на Христос.

Пророчеството ясно посочва естеството на Христовото царство. Той е замислил управление, което не ще използва сила; поданиците Му не ще изпитат потисничество. Символите на земните правителства са дивни зверове, но в Христовото царство хората са призовани да видят не свиреп звяр, а Божия Агнец. Той не дойде като жесток тиранин, а като Човешкия Син; не за да победи народите с желязната Си власт, а „да благовестува на кротките“; „да превърже сърцесъкрушенията, да прогласи освобождение на пленниците и отваряне затвора на вързаните“; „да утеши всичките наскърбени“ (Исаия 61:1-2). Той дойде като божествен Възстановител, донасяйки на потиснатото и угнетено човечество богатата и изобилна благодат на Небето, та чрез силата на Неговата праведност, човекът, колкото и да е паднал и деградирал, да може да стане съучастник в божествената природа.

В очите на света Христос беше донякъде особен. Винаги приятел на онези, които най-много се нуждаеха от Неговата защита, Той утешаваше нуждаещите се и се сприятеляваше с онези, които бяха отбягвани от гордите и недостъпни евреи. Изоставените усещаха Неговата закрила, а осъдената, каеща се душа биваше облечена с Неговото спасение. И Той изискваше от поданиците Си да помагат на потиснатите и да ги защитават. Никая душа, носеща Божия образ, не бива да бъде поставена в краката на човешката власт. Към изкупените с Христовата кръв следва да се отнасяме с възможно най-голямата доброта и да им бъде дарена възможно най-голямата свобода. Отново и отново в Своето учение Христос представя стойността на истинското смирение, показвайки колко е необходимо да проявяваме услужливост, състрадание и любов

един към друг.

Изповядващите се за християни днес имат пред себе си примера на Христос, но дали го следват? Често чрез своето коравосърдечие те разкриват, че не принадлежат към Христовото царство. Твърде много хора се учат как да порицават и осъждат, отблъсквайки със сурови, жилещи думи онези, които биха потърсили помощта им. Студеният светски дух обаче изключва любовта на Исус от сърцето. Можем да сътрудничим на Христос в изграждането на Неговото царство само като бъдем осветени от Неговия Дух. Не трябва да използваме никаква сила, никакви оръжия, за да принуждаваме към послушание; защото да правим това би означавало да проявяваме същия дух, какъвто е разкрит от враговете на Христос.

Христос не може да направи нищо за възстановяването на човека, докато, човекът не се постави под Божия контрол, бидейки убеден в собствената си слабост и лишен от всякаква самонадеяност и гордост. Тогава и само тогава той може да бъде истински покорен на Бога. Не може да се вярва на човешкото величие, интелект или планове. Трябва да се поставим под ръководството на безкрайния ум, признавайки, че без Исус не можем да направим нищо. „Смирявайте се пред Господа, и Той ще ви възвишава“ (Яков 4:10). „Или мислите, че без нужда казва писанието, че Бог и до завист ревнува за духа, който е турил да живее в нас? Но Той дава една по-голяма благодат; затова казва: „Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат“ (Яков 4:5, 6).

Христос учеше, че Неговата църква представлява духовно царство. Самият Той, „Князът на мира“, е глава на Своята църква. В Неговата личност беше представено на света човешкото естество, обитавано от божеството. Величественият край на Неговата мисия трябваше да бъде един принос за грях за света, за да може чрез проливането на Неговата кръв да бъде направено изкупление за цялата човешка раса. Със сърце, винаги докосвано от

нашите немощи, с ухо, винаги отворено за вика на страдащото човечество, с ръка, винаги готова да спаси обезкуражените и отчаяните, Исус, нашият Спасител, „обикаляше да върши добро“. Неговите думи вдъхваха надежда, Неговите наставления пробуждаха хората да повярват и да положат упованието си на Него.

Преди човек да може да принадежи към Христовото царство, характерът му трябва да бъде очистен от греха и осветен от Христовата благодат. Той трябва да стане член на Христовото тяло, захранвайки се от Христос, както клонките на лозата извличат силата си от лозовото стъбло. И всички, които са членове на Христовото царство, ще Го представляват чрез своя характер и поведение. Кои са тези, които извайват живота си по този начин в служба на Христос? Те ще седят с Него на Неговия престол. Но онези, които се превъзнасят, всички, които по някакъв начин потискат ближните си, причиняват това на Исус Христос; защото всяка душа е била изкупена на безкрайна цена и чрез вяра в Него има възможността да получи безсмъртие, за да живее през вечните векове.

Не знаем още колко време Бог ще търпи безсърдечното безразличие, проявено в отношението на хората към ближните им. Но „каквото посее човек, това ще и да пожъне“ (Галатяни 6:7). Ако хората сеят дела на любов и състрадание, слова на утеха, надежда и насърчение, те ще пожънат, каквото са поселили.

Христос копнее да прояви Своята благодат и да отпечата Своя характер и образ върху целия свят. Бяха Му предложени царствата на този свят от онзи, който се разбунтува на небето, за да купи почитта Му към принципите на злото; но Той дойде, за да установи царство на праведност и не можеше да бъде подкупен; Той нямаше да изостави Своята цел. Тази земя е Неговото изкупено наследство и Той иска хората да бъдат свободни, чисти и святи. Изкупителят на света гладуваше и жадуваше за съчувствие и сътрудничество; и Неговият земен живот на труд и саможертва бива-

Небесното царство може да се почувства, но не и да се види. Работата на Божия Дух в сърцето се сравнява с квас. Христос каза: „Небесното царство прилича на квас, който една жена взе и замеси в три мери брашно, докле вкисна всичкото.”

ше освежаван от перспективата, че копнежите Му щяха да бъдат осъществени, че делото Му нямаше да бъде напразно. И въпреки че Сатана действа чрез хората, за да възпрепятства целта на Христос, все още има победи, които могат да бъдат постигнати чрез кръвта, пролята за света, които ще донесат слава на Бога и на Агнето. Царството Му ще се разшири и ще обхване целия свят.”¹

Днес обаче в религиозния свят има множества, които вярват, че работят за установяването на Христовото царство като земно и временно владение. Те желаят да направят от нашия Господ владетел на земните царства, управител в техните съдилища и бойни лагери, в техните законодателни зали, дворци и пазарища. Очакват Той да управлява чрез закони и постановления, приведени в сила чрез човешка власт. Тъй като Христос в момента не е тук лично, те сами ще се наемат да действат вместо Него, за да приложат законите на Неговото царство. Евреите в дните на Христос желаеха установяването именно на такова царство. Те щяха да приемат Исус, ако бе пожелал да установи светско управление, да приведе в действие онова, което те считаха за Божи закон, да ги направи тълкуватели на Неговата воля и представители на Неговата власт. Но Той каза: „Моето царство не е от този свят” (Йоан 18:36). Той не пожела да приеме земния трон.²

Оприличено на квас

Небесното царство може да се почувства, но не и да се види. Работата на Божия Дух в сърцето се сравнява с квас. Христос каза: „Небесното царство прилича на квас, който една жена взе и замеси в три мери брашно, докле вкисна всичкото” (Матей 13:33). И отново: „Ако се не обърнете като дечицата, никак няма да влезете в небесното царство” (Матей 18:3).

Квасът на истината, скрит в сърцето, няма да произведе духа на съперничеството, любов към амбицията, желанието да бъдеш първи. Хиляди хора, на които Бог е поверил таланти, за да бъдат развити и усъвършенствани, та да могат да внесат всичките си посветени способности в Божието царство, се превръщат в роби на златото, среброто и земните притежания. Те злоупотребяват с поверените им способности и си съставят планове да получат онези неща, които нямат стойност пред Бога. Купуват, продават и получават печалба, но пренебрегват да си осигурят скъпоценностите, поставени на тяхно разположение - хлябът на живота и украшението на кроткия и тих дух, който има голяма стойност в Божиите очи.

„Каквото и да поискате от Отца в Мое име, вярвайте, казва Хрис-

тос, и ще го имате”. Парите имат стойност само, ако се използват като поверени от Господа средства, (само) ако като Господни настойници гледаме на тях като на поверен нам ценен небесен дар, с който можем да благославяме човечеството. Но ако ги използваме за угаждане и прославяне на егото, те се явяват проклетие, бreme и постоянно изкушение. Превръщат се в препъникамък, заради който хиляди души падат в съблазън и всякакъв вид беззакония.

В шеста глава на Първото послание до Тимотей се говори за една категория хора, които безчестят Бога. Вместо да търсят чистота на сърцето, любов и единство и така да разкриват, че квасът на истината е скрит в душите им, те дават доказателство, че не знаят какво означава да имаш кваса на истината в сърцето, който да оформя чувствата и да освещава душата. Такъв човек е горд, „не знае нищо, а има болничавата охота за разисквания и препирни за нищожности, от които произлизат завист, разпри, хули, лукави подозрения, крамоли между човеци с развратен ум и лишени от истината, които мислят, че благочестието е средство за печалба” (1 Тимотей 6:4, 5). Апостолът предупреждава Тимотей: „бягай от тия неща”. „А благочестието със задоволство е голяма печалба; защото

нищо не сме внесли в света, нито можем да изнесем нещо; а, като имаме прехрана и облекло, те ще ни бъдат доволно. А които ламтят за обогатяване, падат в изкушение, в примка и в много глупави и вредни страсти, които потопяват човешките в разорение и погибел. Защото сребролюбие е корен на всякакви злини, към което като се стремяха злини, те се отстраняват от вярата, и пронизаха себе си с много скърби” (стихове 6 -10).

Истинският, практичен християнин ще се покаже като човек, който вярва в освещението и делата му ще свидетелстват за него, че е роден от Бога. Апостолът продължава: „следвай правдата, благочестието, вярата, любовта, търпението, кротостта. Подвизавай се в доброто войнствование на вярата; хвани се за вечния живот, на който си бил призван, като си направил добрата изповед пред мнозина свидетели” (стихове 11, 12).

Даденият тук урок важи за всяко човешко същество. Чрез притчата за кваса Христос обрисова човешкото сърце. Квасът на истината, работещ отвътре, ще бъде разкрит в живота. Сърцето трябва да бъде очистено от всяка нечистота. Човек трябва да бъде екипиран с черти на характера, които ще му позволят да служи на Бога във всичко. Процесът, при който квасът променя брашното, в което е въведен, е невидим, но действа, докато брашното се превърне в хляб. Така и Божият Дух трябва да извърши една радикална промяна. При нея човекът не бива надарен с нови способности, но бива извършена цялостна промяна на начина на употреба на вече съществуващите такива. Естествените наклонности са омекотени и покорени. Вдъхват се нови мисли, нови чувства, нови мотиви. Докато всяка способност бива обновена обаче, човек не губи своята самоличност.

Апостол Павел казва: „И съживи вас, когато бяхте мъртви чрез вашите престъпления и грехове, в които сте ходили някога според вървежа на този свят, по княза на въздушната власт, на духа, който сега действа в синовете на непокорството; между които и ние

всички сме живели някога в нашите плътски страсти, като сме изпълнявали волята на плътта и на помислите, и по естество сме били чада на гнева, както и другите. Бог, обаче, Който е богат с милост, поради голямата любов, с която ни възлюби, даже, когато бяхме мъртви чрез престъпленията си, съживи ни заедно с Христа (по благодат сте спасени), и, като ни съвъзкреси, тури ни да седим с Него в небесни места, в Христа Исуса; за да показва през идните векове премногого богатство на Своята благодат чрез добрината Си към нас в Христа Исуса. Защото по благодат сте спасени чрез вяра, и то не от сами вас; това е дар от Бога” (Ефесяни 2:1-8).

Тук е представена промяната, която трябва да се случи в сърцето. „И тъй, вярата иде от слушане, а слушането – от слово Божие” (Римляни 10:17). Писанията са великото средство в това преобразяване. Христос се молеше: „Освети ги чрез Твоята истина: Твоето слово е истина” (Йоан 17:17). В това велико дело ние сме съработници на Бога. Човекът трябва да съдейства на Бога. На всеки от Своите последователи Христос казва: „Даде Ми се всяка власт на небето и на земята. Идете, прочее, научете всичките народи, като ги кръщавате в името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко, що съм ви заповядал; и, ето, Аз съм с вас през всички дни до свършека на света” (Матей 28:18–20).

Една неразгадана тайна

Тестото, в което е скрит квасът, представлява сърцето, което вярва и приема Исус. Христос изработва в човека принципите, които единствено Той може да внедри. Светът гледа на тази категория хора като на тайна, която не могат да разгадаят. Егоистичният, обичащ парите човек живее, за да яде и пие и да се наслаждава на светските си блага. Но той не държи вечността пред погледа си. Той изтърва вечния свят от сметките си. Хората обаче, които приемат и вярват в истината, имат онази вяра, която действа чрез лю-

бов и очисти душата от всичко плътско.

Светът не може да ги познае, защото те държат пред погледа си вечните реалности. Отвътре работи една движеща сила да преобрази характера. Небесно обуздаващо влияние действа в него, както скритият в тестото квас. Любовта на Исус е дошла в сърцето със своята изкупителна сила да завладее цялото същество, душа, тяло и дух. Когато противоположни на спасителната Христова благодат влияния оказват своето противно въздействие, любовта на Христос овладява всеки друг мотив и издига човека над покваряващите влияния на света.

Вярващата душа влиза в общение с Христос, когато чрез вяра и молитва се държи здраво за Него, гледайки към Онзи, Който умря за нея, та да може тя да притежава цялата сила, която Христос е в състояние да ѝ дари. Животът ѝ е скрит с Христос в Бога. Този вид хора са много далеч от мотивите, движещи и контролиращи света и затова светът не ги познава.

За Христовия последовател любовта към парите не поглъща всичко останало. Заради Христос, той ще се труди за парите, като отрече егото си, отстрани всяка излишна нужда и избегне всеки непотребен разход, така че средствата, които идват в негово притежание да могат да бъдат използвани във великото дело за спасяване на души, които са без Христос и без надежда в света. По този начин той сътрудничи на Изкупителя на света, Който заради нас стана беден, за да можем ние чрез Неговата бедност да станем богати.

Нашият велик Избавител напусна царските дворове на небето. Началникът на всичките ангели остави царските си одежди и почетната си корона. Облече Своята божественост с човешко естество, за да може като човек да се докосне до човечеството, а божественото у Него да се хване за Божията сила от името на падналата раса.

Любовта към безделието и удоволствието, както и себевъз-

величаването не бяха характерни за Неговият живот. Той беше човек на скърби и навикнал на печал. Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония; на Него дойде наказанието докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме (Исаия 53:5). И всички, които безрезервно се предават на Бога, ще кажат от сърце: „Ще Те следвам, Спасителю мой.“ Те ще имат общение с Христа в Неговите страдания.

Дали истината, която изповядваме, е осветила душата? Ако е така, резултатът ще бъде явен. Както проникващата сила на кваса предизвиква цялостна промяна в тестото, така и силата на Божието Слово чрез Своята благодат ще извърши преобразяване в душата. Истината, съдържаща се в Писанията, не трябва да се приема само като теория. Тя трябва да извърши промяна в човешките сърца...

Велики принципи са положени пред нас в Божието Слово, но те не бива да се считат за твърде чисти и святи, за да бъдат пренесени и в бизнес сферата. Чрез приемането на Христос като наш личен Спасител скъпоценностите, които това Слово съдържа, се превръщат в златни нишки, свързващи ни с Христос и един с друг. Като се обичаме един друг така, както Христос обикна човечеството, нашата душа бива осветена и ние получаваме онази вяра, която действа чрез любов и пречиства душата. Когато квасът на истината е внедрен в сърцето, той поглъща в себе си всички способности на ума, душата и силата. Истината всагда в човека ново естество и в него започва все повече да се развива Христовата благодат.

Дванадесета и тринадесета глави от 1 Коринтяни трябва да се научат наизуст, да бъдат записани в ума и сърцето. Чрез Своя слуга Павел, Господ е поставил пред нас тези теми за разглеждане и хората, които имат привилегията да са събрани в една църква, ще се обединят с разум и взаимно съчувствие. Образ-

ното представяне на църковните членове като съставляващи тялото, представлява Божиата църква и връзката, която те би трябвало да поддържат един с друг...

Едно царство на малките неща

Когато квасът на истината е скрит в сърцето, той се превръща в жизненоважна работеща сила с цел да приведе в съответствие със себе си всички способности на човешкото същество. Умът, чувствата, мотивите - всичките сили - биват духовно обърнати чрез истината. И върху всички тях работи един и същ Дух, понеже Бог не е автор на бъркотия и смущения, а на мир. Истините на Божието Слово се съсредоточават в една велика практическа необходимост - обръщането на душата чрез вяра.

Когато вярващият е съединен с Христос, тази вяра се проявява в святост на характера, в системно покоряване на всяко слово, което излиза от Божиите уста. Истините, които получаваме от Божието Слово, достигат до небето и обхващат вечността, и все пак жизненоважното им въздействие може да бъде вpletено в човешкия живот. Влиянието на Божието Слово следва да има осветяващ ефект върху речта ни, действията ни, общуването ни с всеки член на семейството и с непознатите хора. Квасът на истината трябва да овладее нрава и гласа. В дома и в църквата има неща, които са наречени „малки“, но всички те водят до големи резултати. Именно „малките неща“ дисциплинират душата и подготвят хората да действат със смирен ум при поемането на големи отговорности...

Истината трябва да оказва влияние върху практическия живот. Големите и малките неща винаги са свързани помежду си. Фактът, че малките неща не биват видени и не биват свързани с големите и висши интереси, е причина за провала на много от църковните членове. В уж християнския им живот се наблюда-

ват големи недостатъци. Думите им не са заквасени от истината. На мнозина характерите сега биват претеглени на везните в светилището и над тях бива произнесена присъдата „твърде леки“, защото не прилагат истината на практика.

Квасът на истината е жив принцип, който следва да се упражнява в малките неща и да оказва влияние върху ежедневието. Но мнозина се държат така, сякаш истините на Божието Слово не съществуват. Същата любов към Аза, същото егоистично угаждане, същият нрав и прибързана реч се виждат в живота им, каквито са и в света. Същата чувствителна гордост, поддаване на естествените наклонности и извращения на характера се виждат у тях, сякаш истината им е напълно непозната. Те са затворили прозорците и са спуснали щорите на душата, скрили са слънчевата светлина на Христовата правда, а след това се оплакват, че нямат сладката радост и никаква увереност и щастие от вярването на истината. Но грехът лежи пред тяхната собствена врата. Те не са вложили кваса на истината в сърцето си.

Когато водите на живота се изливат в чисти, сладки потоци върху изсъхналата почва на сърцето, ще има произведени плодове за слава на Бога. Тогава истината няма да придобива лоша репутация поради извращения нрав и погрешните наследствени и култивирани тенденции, които сега се разкриват в думите и действията.

О, да можеха всички наши хора да разберат вредата, която причиняват чрез непоследователността си в малките неща. Има такива, които чувстват бремето за душите на приятелите си. Те се опитват да представят истината пред тях, да омекчат сърцата им, но в собствените им думи и дух се наблюдават несъответствия и влиянието им разрушава това, което наистина желаят да изградят. Може горчивината да се разкрие в гласа или тежкия характер да се прояви при изразяването на

мнение. Не забравяйте, че маниерите разкриват неизречения език на чувствата. Всичко това отдалечава от Христос и всеки ден свидетелствува срещу вас, закоравявайки сърцата, които искате да спасите.

Не трябва ли разглеждането на тези въпроси да подтикне всеки християнин към тържествено решение да бъде по-верен? Не следва ли думите на апостола да ни прозвучат сериозно: „Затова препашете се през челлата на вашите помисли, бъдете въздържани и имайте пълна надежда за благодатта, която ще ви се даде, когато се яви Исус Христос“? Това Писание ни е дадено, за да се вслушваме в него и да го прилагаме на практика. Апостолът продължава: „Като послушни чада, не се съобразявайте с първите страсти, които имахте във време на незнанието си; но, както е свет Той, Който ви е призовал, така бивайте свети и вие в цялото си държане; защото е писано: „Бъдете свети, понеже Аз съм свет“ (1 Петрово 1:13-16).

Като мъже и жени, които изповядват благочестието, подчиняваме ли се на Божието Слово? Скрит ли е квасът на истината в сърцето, работи ли в характера и привежда ли цялото ни същество в хармония с волята и пътищата Божии? Нашите църкви се нуждаят от обръщащата Божия сила. Квасът на злото, който действа към неподчинение и отричане на истината, трябва да бъде изкоренен и квасът на Божието слово трябва да бъде всаден в сърцето. Той ще заработи чрез своите жизнени свойства и ще възстанови изгубения образ на Бога в човека.

И когато стане преобразяването чрез кваса на истината, на нас ни се поверява едно дело. Христос ни заръчва: „Даде Ми се всяка власт на небето и на земята. Идете, прочее, научете всичките народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века“ (Матей 28:18-20).”³

Братя и сестри мои, станете, светете! Дошло е времето, когато трябва да положим всички възможни усилия, за да предадем тази последна вест на света. Призовавам всички, които са в състояние да се свържат с делото, да го направят сега. Не бъдете безразлични към посланията, които Бог изпраща за духовното извисяване на Своя народ, нито небрежни към отговорността, която ви е възложена в познаването на настоящата истина. Божията първа и голяма заповед е: „да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила“. А ето и втората подобна на нея заповед: „Да възлюбиш ближния си като себе си“ (Марк 12:31).

Господ многократно ни изпраща наставления, които ни сочат колко е важно да станем ревностни и усърдни работници. Имаме сериозно дело за вършене, дело, което няма да чака. То може да бъде извършено само в силата и чрез Духа и под ръководството и напътствието на Христос. Нека всеки вярващ сега покаже себе си работник заедно с Бога. Нека всички различия и всички леки, безсмислени разговори бъдат премахнати. Нека да говорим и да действваме праведно. Господ ще работи чрез всяка душа, която предаде сърцето и живота си под Неговия контрол. На всички, които желаят да бъдат водени от Духа, Бог ще придаде Своята праведност. Той предоставя на Своите истински последователи силата на убеждаването, силата на Своята благодат и истина, дълбока и постоянна любов към Неговото дело у дома и в чужбина. Той им дава сърца, които са ревностни в събирането с Христос. С помощници, притежаващи такива дарби, мисионерската работа не може да не даде плодове.

Царството на благодатта сега се установява, когато ден след ден сърцата, които са били пълни с грях и бунт, отстъпват пред върховната власт на Божията любов. Но пълното установя-

ване на царството на Неговата слава няма да се случи до второто пришествие на Христос в този свят. „А царството и владичеството, и величието на царствата, които са под цялото небе, ще се дадат на людете, които са светиите на Всевишния“ (Даниил 7:27). Те ще наследят царството, приготвено за тях от създаването на света, а Христос ще възвърне голямата Си власт и ще царува.

Небесните порти отново трябва да бъдат издигнати и с десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди светии нашият Спасител ще дойде като „Цар на царете и Господ на господарите“. Йехова Емануил „ще бъде цар върху целия свят; в оня ден Господ ще бъде един, и името Му едно“ (Захария 14:9). „Ето, скинията на Бога е с човещите; Той ще обитава с тях... и сам Бог, техен Бог, ще бъде с тях“.

Но преди това идване Исус казва: „И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по цялата вселена за свидетелство на всичките народи“ (Матей 24:14). Царството Му няма да дойде, докато благата вест за Неговата благодат не бъде разнесена по цялата земя. Следователно, като предаваме себе си на Бога и печелим други души за Него, ние ускоряваме идването на Неговото царство. Само хората, които се посвещават в служба на Него, казвайки: „Ето ме, изпрати мене“ да отварят очите на слепите, да обръщат човеци „от тъмнината към светлината и от властта на Сатана към Бога“, единствено те се молят искрено: „Да дойде Твоето царство“ (Исаия 6:8; Деяния 26:18; Лука 11:2).”⁴

Източници:

1. „Ривю енд хер алд“, 18 август 1896 г.
2. „Копнежът на вековете“, стр. 509.
3. Ръкопис 82, 1898. „Проповеди и беседи“, т. 2, с. 116 -122.
4. „Ривю енд хер алд“, 14 ноември 1912 г.

Валтер В. Лукич

ДВЕТЕ РЕПУБЛИКИ

Част първа: Уводни бележки и римска историография

Рим – градът и държавата, които нямат равни на себе си.

Никога не е имало на света град като Рим. Никое политическо формирование не е било по-изучавано и не е получавало повече възхищение и подражание от Римската република. Като една от най-завладяващите цивилизации в историята, Древен Рим никога не е преставал да привлича интереса на историците – и на професионалните, и на аматьорите.

През вековете римската цивилизация е оказвала съществено влияние върху развитието на за-

падните политически институции и мощно е въздействала върху социалните и моралните ценности на света. Дори езикът ни издава непреходността на Рим с фрази като: „Всички пътища водят до Рим”, „Когато си в Рим, прави като римляните”, „Рим не е построен за един ден”, „Рим, вечният град”. При все че латинският отдавна е престанал да бъде жив език, той все още се използва в медицината, правото, ботаниката, астрономията и в много от другите науки. Буквално всички месеци в нашия календар са кръстени на римски божества и римски императори или представляват латин-

ски думи за числата седем, осем, девет и десет. Днес използваме дори римските цифри. С приемането му сред гражданскоправните кодекси, римското право е положило основите на много европейски правни системи и все още се явява неразделна част от юридическото образование в повечето страни, базиращи се на гражданскоправната традиция.

Имената на много американски институции, като сенат, конгрес, президент, имат латински произход и това не е случайно. Основателите на Съединените американски щати прекарвали по-голямата

част от детството си и голяма част от зрелостта си в четене на латински класици. За основателите на Америка миналото, особено на Рим, не било нещо мъртво, а по-скоро живо, с голямо лично и социално значение. Разбирането им за произхода на Римската република е придало както смисъл, така и форма на техните начинания в Американската революция. Те били наясно, че вършели нещо безпрецедентно по времето на тази революция, но все пак изпитвали усещането, че не са първите.

Защо да пишем за древния Рим?

Някой може да запита по какви причини се прави проучване на историята на Римската република в едно религиозно списание. Вместо да държим читателя в напрежение да гадае за тях, ние сме готови да ги изложим в тези начални редове. Древен Рим, и по-специално Римската република, са предмет на нашето изследване поради следното: първо, всеки отделен човек и всяка организирана група могат да научат ценни уроци от възхода и падението на Римската република. Тясно свързан с тази причина е нашият интерес към сравнението на Римската република с друг голям експеримент в републиканската форма на управление - Съединените американски щати (САЩ). Третата причина, която е от първостепенен интерес за нас, е разкриването и демонстрирането на тясната връзка, която съществува между историята и библейските пророчества. Апокалиптичните пророчества в книгата на Даниил и още по-конкретно в книгата Откровение, посочват Рим (и езическия, и християнския Рим) и Съединените американски щати като основни религиозни и политически сили в края на времето. Съдбоносният съюз между тези глобални сили ще доведе до най-голямата криза в световната история - до края на човешката история, както ни е известна, до славното завръщане на Исус Христос и до началото на вечното царуване на

Исус Христос и Неговите верни последователи.

Изучаващите апокалиптичните пророчества винаги са признавали уникалното място отредено на Рим - първо на езическия, а след това и на християнския, в две от библейските книги - Даниил и Откровението. На Рим се гледа почти без изключение като на потисническа и преследваща сила. Именно негов представител е бил зад заговора за убийството на детето Исус. Римският префект на Юдея е този, който намерил Исус за невинен за тежко престъпление, но под натиск се съгласил със смъртта Му на кръста. Няколко десетилетия по-късно Римската империя изпълнила божествения съд над бунтовния еврейски народ, град Йерусалим и неговия храм. Когато християнската църква се появила и бързо се разпространила, римските императори са тези, които преследвали учениците на Исус.

След това, някъде през четвърти век сл. Хр., един римски император приел християнството и станал съюзник на християнската църква. И все пак този съдбоуен съюз между църква и държава довел до появата на папството - „смесването на църковната и държавната власт“¹, въплътено в епископа на Рим като негова видима глава. Тогава християнският Рим получил от езическия „силата си, престола си и голяма власт“ (Откровение 13:2). Папският Рим, използвайки мощната ръка на държавата, наложил религиозните си догми на всички народи, живеещи под неговата юрисдикция. В продължение на много векове и в много части на средновековна Европа милиони религиозни хора, които се противопоставяли на папския Рим, били хвърлени в затвора и умъртвени. След дълго време, през 1798 г. папското върховенство бива прекратено, когато революционна Франция пленила папа Пий VI. Като извадила от строя светската власт на папата, Франция нанесла смъртоносна рана на главата на църковно - държавната власт.

Приблизително по същото време, на новия континент, западно от Рим, се появила нова република. Нейните основатели внимателно разгледали историята на Римската република и целенасочено приели много от нейните демократични черти. Те умишлено отхвърлили царската власт и папското върховенство, като сформирали свое собствено правителство съгласно написана конституция, която гарантира на всички граждани дадени им от Бога неотменими права. Въпреки благородните желания на основателите ѝ и всички предпазни мерки, поставени в конституционната рамка на новата република, библейското пророчество предсказва, че тази „Земя на свободните“ ще се преобрази, така щото „...упражняваше всичката власт на първия звяр в неговото присъствие, и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе оздравяла“ (Откровение 13:12). Библията потвърждава, че смъртоносната рана ще бъде излекувана, отстъпническата християнска религия отново ще контролира държавата и както в миналото, обединяването на църква и държава ще доведе до преследване на хората с различни религиозни възгледи. Проследяването на възхода и падението на Римската република ни представя един отличен пример за изучаване на историята. Наблюдавайки причините и процесите, довели до упадък и рухването на Римската република, можем много по-добре да разберем израждането на Американската, на нейните демократични институции и конституционни защити.

Струва си този случай да бъде изучен и разплетен, и да се има предвид, когато се опитваме да разберем днешните събития и непосредственото бъдеще. Както вече посочихме, не е възможно правилно да се схванат апокалиптичното пророчество, без да се разбере миналото. Затова, нека разгледаме накратко историята на древен Рим, като първо проучим стой-

ността, която древните римляни придавали на изучаването ѝ, а след това ще погледнем и римската историография.

Историята - учителят на живота

Древните римляни били много наясно с ценните уроци, които могат да бъдат извлечени от изучаването на миналото. Те усърдно изследвали историята на други велики народи и царства. Историческите разкази, написани от древногръцки автори, били техни любими литературни източници и основно вдъхновение. Ранните римляни полагали целенасочени усилия да избегнат грешките на царствата, които или са се оттеглили, или са изчезнали от световната сцена. В същото време те се стремели да повторят и дори да надминат постиженията им. В монументалната си творба „Историята на Рим“ великият римски историк Ливий (Тит Ливий) казва следното за изучаването на миналото:

„От изучаването на миналото може да се извлече изключително полезно и плодотворно предимство, а именно, че виждате примери от всевъзможен вид, поставени в ясната светлина на историческата истина. От тях можете да подберете за себе си и за страната си на какво да подражавате, а също и какво да избягвате, поради това, че в основата си то е зловредно и причинява катастрофални проблеми.“²

Римска историография

В този момент може би е уместно да разгледаме накратко някои забележителни историци, чиито писмени записи осветляват нашия път към римското минало. В римската историография няма съвременни свидетели на ранната история на Рим. Най-ранните оцелели документи са „**Annales Maximi**“ - годишни исторически записи, водени от Pontifex Maximus по време на Римската република. Като главен свещеник на Жреческата колегията на понтифексите, Понтифекс максимум записвал в сбита форма ключовите

обществени събития и имената на магистратите. Най-ранният известен римски историк е **Квинт Фабий Пиктор** (роден около 270 г. пр. Хр.), който е писал както според летописната традиция, така и на гръцки език („Graeci Annales” – „Гръцки летописи”). Летописите на Фабий изследват римската история от легендарното основаване на Рим през 753 г. пр.Хр. до времето на автора (Втората пуническа война, 218-201 г. пр.Хр.). **Луций Цинций Алиментус**, съвременник на Фабий, е друг известен римски летописец, който е написал своите „Летописи” на гръцки език, вероятно не по-късно от 202 г. пр. Хр.

Трябва да се отбележи, че талантливите гръцки историци също са допринесли значително за римската историография. Най-известният сред тях е **Полибий от Мегалопол** (ок. 200 - 118 г. пр.Хр.). Основното произведение на Полибий, „Историите” (*известно още като „Всеобща история” – бел.прев.*), обхваща периода от 264 до 146 г. пр.Хр. (от Първата пуническа до Ахейската война). Това е периодът, през който Римската република се разраствала неимоверно, превръщайки се в глобална сила в древния средиземноморски свят. В „Историите” Полибий проявява интерес към разделението на отговорностите на държавното управление („смесена конституция”), поради което трудът му оказал огромно влияние сред политическите мислители, от Макиавели до създателите на Конституцията на Съединените щати. Друг забележителен грък, допринесъл за римската историография, е **Посидоний от Апамея или от Родос** (около 135 - 51 г. пр.Хр.). Посидоний е бил смятан за най-ученият човек на своето време и на стоическата школа. Той бил приятел на водещи римляни и личност с действително широкообхватни познания в гръко - римския свят - астроном, географ, ботаник, историк, философ, математик, политик и учител. Като историк, Посидоний станал известен с работата си „История”, която може да се разглежда като продължение на „Историите” на Полибий (в нея се говори за въз-

хода и разширяването на римското господство). „Историята” на Посидоний се различава от тази на Полибий по проучвания период (Посидоний разглежда по-късен период, 146-88 г. пр.Хр.) и по подхода към записването на историята (писанията му са по-фактологически и по-малко отнесени). Посидоний е разгледал човешката психология, човешките страсти и безразсъдства като причина за събитията и като такива ги е предоставил за одобрение или осъждане от читателя. **Дионисий от Халикарнас** (около 60 пр.Хр. до 7 сл. Хр.) е друг виден грък, който е разказал историята на Рим в основното си произведение „Римски древности”. Като историк и учител по реторика Дионисий успешно се развивал по време на царуването на император Август.

Първият известен ни римлянин, който писал за историята на Рим на латински език, е Марк Порций Катон (известен също като Катон Цензора или Катон Стари, 234 - 149 г. пр.Хр.). Целта на неговото произведение „Произход” (ок. 168 г. пр.Хр.) е била да научи римляните на добродетелите на техните почтени предци и да се противопостави на елинизиращото влияние. Катон бил последван от няколко други основни автори, които писали съгласно летописната традиция.

Най-известните за нас римски исторически записи идват от авторите, които са написали монографии или истории, посветени на определена тема, често под формата на биографии. Целта на древните римски историци не е била толкова обективното представяне на фактите, колкото тяхното тълкуване в полза на бъдещите държавници и политици. Затова казваме, че древните римски историци са писали прагматична история. Те съзнателно възхвалявали добродетелите на своите предци и целенасочено пропускали отминалите събития, неблагоприятни за образа на Рим, който възнамерявали да предадат на своите съвременници или да оставят на бъдещите поколения. Този подход към писането на история е бил широко използван във времена на политически вълнения и социални сътресения. Ис-

Историците в древния свят, включително и в древния Рим, често били личности, които вече не могли да участват в политическия процес. Бидейки временно или трайно отстранени от властта, те често намирали в историческите съчинения и в непреходността на писмения запис подходящо средство за изразяване на своите гледни точки.

торическите съчинения, написани в такива времена, са много близки до пропагандата или до пренаписването на историята с цел убеждаване на читателите да приемат желани възгледи по социални и политически въпроси.

От друга страна, римската историография понякога може да показва **стил на подривна литература**. Има историци, които не са гледали благосклонно нито на съвременните, нито на отминалите владетели. За да се избегне порицание или преследване, някои римски исторически записи предавали информацията чрез намеци и инсинуации. Историческите писания на Тацит за Август и критичното му отношение към императорите като цяло са добър пример за такъв подривен маниер на писане. Има и една друга тенденция, която се забелязва в писанията на римските историци. През живота си голям брой от тях заемали високи правителствени постове и по-късно или се оттеглили, или били освободени от длъжност. С други думи, историците в древния свят, включително и в древния Рим, често били личности, които вече не могли да участват в политическия процес. Бидейки временно или трайно отстранени от властта, те често намирали в историческите съчинения и в непреходността на пис-

мения запис подходящо средство за изразяване на своите гледни точки пред онези, които били по-близко до центъра на политическия дебат.

Историците на Късната република и на Империята

Най-известните римски историци са живели по времето на късната Република и на Империята. Ще изброим само няколко забележителни имена и някои от основните им произведения. За съжаление, от повечето от тези творби са оцелели само фрагменти. Произведенията на някои историци са напълно изгубени. За тях узнаваме косвено - от по-късни историци, които или цитират, или са разчитали по някакъв друг начин на историческите им записи.

Юлий Цезар (100 - 44 г. пр.Хр.) се отличил не само като превъзходен военачалник и изключителен държавник, но и като плодовит и компетентен писател. „De Bello Gallico” („Записки за Галската война”) на Цезар е неговият разказ за Галските войни, а „Commentarii de Bello Civili” („Записки за Гражданската война”) описва хода на Гражданската война (49-48 г. пр.Хр.). В тези исторически записки Цезар проявил изключителни литературни способности, които умело използвал, за да подпомогне политическите си планове.

Един от най-популярните римски историци е **Тит Ливий** (59 г. пр.Хр. - 17 г. сл. Хр.), известен като **Ливий**. Той е написал монументална история на Рим, озаглавена „Ab Urbe Condita” („От основаването на града”). Това произведение, състоящо се от 142 книги, обхващало историята на древния Рим от основаването на града до 9 г. пр.Хр. (царуването на император Август). Само една четвърт от оригиналното произведение е оцеляла до наши дни (от основаването на Рим до 293 г. пр.Хр. и от 219 до 166 г. пр.Хр.). Ливий написал историческото съчинение с цел да съхрани паметта за римското минало и да научи съвременниците как моралните добродетели издигат тяхната нация, а моралният упадък води до провала ѝ. И тъй като той често е разчитал на източниците си безкритично, писанията му не винаги са исторически надеждни.

Гай Салустий Крисп (86 пр.Хр. - 35 пр.Хр.), известен като **Салуст**, бил с едно поколение по-възрастен съвременник на Ливий. Салуст служил на Републиката като квестор, трибун и претор. Написал е две значими монографии „Bellum Catilinae” („Конспирацията на Катилина”) и „Bellum Jugurthinum” („Югуртинската война”). В тези творби той не само е проследил напредъка на тези военни конфликти и конспирации, но е предоставил и ценен фон за изследването на

партийните борби в Рим през 1 век пр.Хр. В тях Салуст е разкрил как упадъчното и корумпирано аристократично поведение е довело до политическия и морален разпад на Рим, особено след падането на Картаген (146 г. пр. Хр.).

Един изключителен историк на императорски Рим през I-ви век сл. Хр. е бил **Публий Корнелий Тацит** (ок. 56 сл. Хр. - ок. 120 сл. Хр.). Учените днес смятат Тацит за един от най-великите римски историци на всички времена. Тацит бил оратор, адвокат и политик, който заемал най-високите постове в Империята (от квестор до претор, до изпълняващ длъжността консул и губернатор на провинция). Той бил близък приятел на Плиний Млади. Най-забележителните творби на Тацит са „Анали“ („Ab excessu divi Augusti” – „След края на божествения Август”) и „История“ („Historiae”). Тези две велики исторически творби формират един непрекъснат разказ на събитията от смъртта на Август (14 г. сл. Хр.) до смъртта на Домициан (96 г. сл. Хр.). Сред другите му творби са „Животът на Агрикола”, „Германия” и „Диалог по ораторство”. Както беше посочено по-рано, Тацит е използвал подривен стил на писане и демонстрирал превъзходно владеене на латинския език. Известен е с твърдението си, че е писал sine ira et studio („без гняв и пристрастност” – „Анали” I. 1).

Има още един известен римски историк и високопоставен магистрат. Той е известен с написването на биографиите на дванадесет последователни императори от династиите на Юлий, Клавдий и Флавий (от Юлий Цезар до Домициан). „De Vita Caesarum” („Животът на цезарите” или „Дванадесетте цезари”) е литературно творение на **Гай Светоний Транквил**, обикновено наричан **Светоний** (ок. 69 г. - след 122 г. сл. Хр.). В тази творба той не е записал събитията хронологично, а ги е представил тематично. Съзнателно е избрал този подход с цел да сравни различните императори и да оцени техните постижения.

За изучаващите римското минало си заслужава да споменем още няколко историци. Един от тях е **Плиний Стари** (Гай Плиний Секунд – 23/24 - 79 г. сл. Хр.), който е бил чичо на Плиний Млади (упра-

вител на Витиния и Понт, известен с писмото си до император Траян през 112 г. сл.Хр., в което питал как да процедира законно срещу християните). Плиний Стари бил офицер от римската армия, загинал при изригването на Везувий през 79 г. сл. Хр. Известен е с енциклопедичния си труд „Naturalis Historia” (за естествената история) и „Bella Germanica” (за историята на германските войни; книгата не е запазена, но на нея са се осланяли много други римски историци от 1-ви и 2-ри век сл. Хр.). Плиний Стари също е написал история на Рим по времето на императорите Юлий и Клавдий. Един забележителен историк от еврейски произход, който станал съюзник на римляните, е **Тит Йосиф Флавий** (около 37 - 100 г. сл. Хр.). Йосиф Флавий е най-известен с трудовете си „Юдейската война”, предоставящ исторически разказ за Първата юдео - римска война (66 - 70 г. сл. Хр.), „Юдейски древности” и „Срещу Апион”. **Плутарх** (46 - след 119 г. сл. Хр.) е още един велик историк и биограф от гръцки произход. Творбите му са оказали силно влияние върху развитието на литературните жанрове като биография, есе и исторически текстове. Най-известното произведение на Плутарх е „Успоредни животописи”, поредица от биографии на знаменити гърци и римляни, вероятно написани, за да насърчат взаимното уважение между гърци и римляни. Това произведение разкрива забележително изучаване и изследвания от страна на автора.

Луций Касий Дион (ок. 155 - 235 г. сл. Хр.) или Касий Дион е римски историк и сенатор, родом от Никея, Витиния. Касий Дион публикувал на гръцки език „Римска история” в 80 книги, обхващащи периода от около 1000 години история (започвайки с приказките от римската митология и основаването на Рим до 229 г. сл. Хр.). Има и един известен римлянин, който не е написал никакво изчерпателно историческо произведение, но все пак заслужава почетно споменаване. Името му е Марк Тулий Цицерон (106 -43 г. пр.Хр.). Като виден римски държавник, юрист, учен, философ и може би най-големият римски оратор, Цицерон изключително е допринесъл за нашето разбиране за римското общество, неговата политика, фи-

лософия, култура, латински език, влиятелни мъже и жени от неговата епоха. Творбите на Цицерон се считат за една от най-известните колекции в цялата класическа античност. Най-известните сред тях са „De Re Publica” („За държавата”) и „De Legibus” („За законите”). Творчеството на Цицерон е огромно: той е писал за реториката, политиката, философията и е изнесъл многобройни речи (общо 88, от които са оцелели 52). Писмата му обаче се явяват най-ценният източник на информация за хората и събитията, свързани с падането на Римската република. От общо 72 книги с писма, до наши дни са оцелели само 37.

[*Във втора част на тази поредица ще предложим кратко историческо проучване на Римската република, като ще разгледаме характерните черти на нейната политическа и социална организация. Ще проследим институциите и политиките, допринесли за възхода на Рим, както и процесите на преобразуване, които превръщат Римската република в диктатура и накрая в империя. Проучването ще послужи като отправна точка за сравнението на Римската с Американската република.*]

Източници:

1. Библейски коментар на АСД [Коментари на Е. Г. Уайт], т. 4, с. 1168.

2. Тит Ливий [Ливий]: „Историята на Рим”, книга 1; Преп. Канон Робъртс, ред.

Допълнителни източници, цитирани непряко:

3. Джон Маринкола, ред., „Наръчник по гръцка и римска историография”, т. I-ви (Malden, MA: Blackwell Publishing, 2007, с. 244 -304).

4. Нейтън Розенцайн и Робърт Морщайн - Маркс, ред., „Справочник за Римската република” (Malden, MA: Blackwell Publishing, 2006, с. 29 -50).

5. Лив Марая Яроу, „Историография в края на републиката – Оксфордски класически монографии” (Оксфорд: Оксфорд Юнивърсити Прес, 2006)

6. Алонсо Т. Джоунс, „Двете републики или Рим и Съединените американски щати” [Батъл Крик, Мичиган: Ривю енд Хералд Пъблишинг Ко. (Battle Creek, MI: Review and Herald Publishing Co.) & Оукланд, Калифорния: Пасифик Прес Пъблишинг Ко.]

Ливия Тудорою

„В ДНИТЕ НА ОНЕЗИ ЦАРЕ“

„В дните на ония царе“ е едно от най-значимите понятия, представени в библейското пророчество на Божието Слово. Намира се в книгата Даниил 2:44.

Ако съумеем да „разгадаем тайната“ на споменатото пророческо време, ще узнаем дали именно нашето поколение ще стане свидетел на великото изпълнение на това пророчество. Ако можем да определим времето и събитията, свързани с него, тогава ще можем да разпознаем кога ще настъпи възкресението. Ще разберем, че наистина това е поколението, което ще види Исус да идва в об-

лаците на славата, за да установи Своето вечно царство. Колко голяма е отговорността ни и каква е привилегията ни в описаното време, **„в дните на ония царе небесният Бог ще издигне царство, което никога няма да се разруши“** (Даниил 2:44, първата част)! *(Подчертаването добавено)*

Скъпи приятели, това, което ние, изучаващите Библията, можем да забележим в глобалния социално-политически контекст е, че материалистическият начин на мислене, характеризиращ поведението на световните лидери, е заслепил очите им по отношение

на религията. Религията и Бог са нищо за тях. Почти никой вземащ решения човешки фактор, въввлечен в определянето на бъдещето на земното кълбо, няма никакво уважение към библейската религия.

Скоро ще дойде времето, когато светът ще изчерпи всички алтернативи, всички възможности, всички научни формули за спасяване на планетата, а след това в **„дните на ония царе“** обществото и по-точно лидерите му, наред с бедните и богатите, ще се обърнат обратно към религията. Колкото повече се опитват

да спасят планетата, толкова повече ще разберат, че в дните на ония царе нейните юзди са напълно отнети от човешките ръце и се намират в ръцете на Всемогъщия.

„И в дните на ония царе небесният Бог ще издигне царство, което до века няма да се разруши, и владичеството над което няма да премине към други люде; но то ще строши и довърши всички тия царства, а само то ще пребъде до века” (Даниил 2:44).

Никога този стих не е имал по-важно значение от днес. Господ Исус Христос идва скоро. Времената бързо се променят. Силата, предсказана в Откровение 13, която има два подобни на агнешки рога, вече звучи като гласа на змея.

Измежду безбройните имигранти, които пристигнаха в САЩ през последните години, можете да намерите мнозина смели гласове, които имат куража да застанат пред обществеността и да изразят основателните си притеснения за смяната на песента/промяната на гласа на нацията спрямо останалия свят. Ето един пример:

„Никой не знае по-добре за опасността, която представлява комунизмът от оцелелите от Китайската комунистическа партия. Ние сме оцелелите от Културната революция [и] оцелелите от множеството кланета; ние сме оцелелите от трудовите концентрационни лагери и геноцида и знаем, че единственото по-лошо нещо от Китайската комунистическа партия (ККП) в Китай е ККП в Америка. Никой не знае по-добре за опасността от комунизма.” Това са думите на китайски студент, споделени на „**Аризонско действие за промяна**” („**Arizona Turning Point Action**”); предоставени са аудио и видео записи).

Разбира се, ние не сме непременно съгласни или несъгласни с такова политическо изявление, но можем да забележим, че символът на **червения дракон** на Римската империя е „отпечатан” или „копиран” от **червения дракон** на Китайската империя. Книгата Откровение ни предупреждава, че когато звярът с подобни на агнешки рога обър-

не гласа си и **заговори като змей**, което ще се случи в „дните на ония царе” според Даниил 4:22, това ще доведе до приключване на историята на нашия уморен и изстрадал свят.

„И в дните на ония царе небесният Бог ще издигне царство, което до века няма да се разруши, и владичеството над което няма да премине към други люде; но то ще строши и довърши всички тия царства, а само то ще пребъде до века” (Даниил 2:44).

Нацията, която от доста време заема важна позиция в света, всъщност се отказва от християнската основа, която, образно казано, се явява за нея „**косата на Самсон**”. Тайната на силата на тази нация, тайната на нейната красота е най-добрата конституция, създавана някога от хората - конституцията на Съединените щати. Просто вземете копие на целия ѝ текст и ще бъдете поразени от грижливата предвидливост, с която Създателят е дарил отците основатели. Известният ръководител от 20-ти век Роналд Рейгън добре обяснява това в реч, произнесена на 11 януари 1989 г.:

„Ние, народът”. „Ние, народът,” казваме на правителството какво да прави, а не то на нас. „Ние, народът,” сме шофьорът, а правителството е колата. И ние решаваме накъде да върви тя, по какъв маршрут и колко бързо. Почти всички световни конституции са документи, в които правителствата казват на хората какви са техните привилегии. Нашата Конституция е документ, в който „Ние, народът,” казваме на правителството какво му е позволено да прави. „Ние, народът,” сме свободни.”

Било ли е предварително известно на някого това, с което се сблъскваме днес?

Преди много години (по-точно през 1885 г.), една почтителна възрастна дама е очаквала промяна - бастионът на свободата скоро да се отрече от най-брилянтно постановения закон, създаден някога от

„Наистина Господ Исус Христос е пред вратата, за да влезе всеки момент и „в дните на ония царе небесният Бог ще издигне царство, което до века няма да се разруши.”

общество, което е било с Библията в ръка. Очаквала е Съединените американски щати да се отрекат от своята Конституция чрез образованието, чрез незачитането ѝ, чрез съзнателното премахване на всеки принцип от нея. Това време вече е настанало. Тоест, вече сме в „дните на ония царе”. Елън Г. Уайт предвиди следното:

„Когато протестантизмът протегне ръката си над бездната, за да хване десницата на Рим, когато подаде ръката си над пропастта, за да хване тази на спиритизма, когато под влияние на този троен съюз нашата страна се отрече от всеки принцип на Конституцията като **протестантско и републиканско** управление и създаде условия за пропагандиране на папските лъжи и заблуди, тогава можем да кажем, че времето за чудната дейност на Сатана е дошло и краят е близо.”¹ (Подчертаването добавено)

Наистина Господ Исус Христос е пред вратата, за да влезе всеки момент и „в дните на ония царе небесният Бог ще издигне царство, което до века няма да се разруши, и владичеството над което няма да премине към други люде; но то ще строши и довърши всички тия царства, а само то ще пребъде до века.” Амин!

Източници:

1 Свидетелства за Църквата, т. 5, с. 451.

ВЕСТИТЕЛ на Реформацията

орган на църквата

АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ

ул. Св. св. Кирил и Методий №74 1202 гр. София

За кореспонденция:

гр. София 1000 Пощ. кутия 614

e-mail: sdarm.bg@abv.bg www.sdarm-bg.org

ISBN 1312 - 1219

Едно ново царство

В Библията четем за царе и царства от стародавни времена. Чуваме в днешния свят за нациите и за президентите и царете, които ги ръководят. Чуваме за хора, които имат проблеми и за хора, които се борят едни срещу други. Това са реални истории за реални хора. Може би ни се иска да не се случват толкова много лоши неща, но за съжаление ги има.

Нека обаче спрем за минута и си представим един друг свят. Това е истинска история за един реален свят, който идва скоро - и ние можем да бъдем част от него!

Можете ли да си представите място без болка, без плач, без болест, без тъга? Където хората не се убиват, не се нараняват едни други и не казват злобни и грозни неща? Където никой не умира?

Това място съществува, наистина! Нарича се новосъздадената земя. Исус ви кани да бъдете там!

Хайде да прочетем за това. Апостол Йоан го е видял във видение, дадено му от Христос: „И видях ново небе и нова земя, защото предишното небе и предишната земя бяха преминали, и морето вече го нямаше. Тогава аз, Йоан, видях светия град Иерусалим, нов, слизащ от Бога, от небето, стъкмен като невеста, пременена за своя мъж. И чух висок глас от небето да говори: ето скинията на Бога с човеците, и Той ще живее с тях; те ще бъдат Негов народ, а Сам Бог ще бъде с тях – техен Бог. И ще отрие Бог всяка сълза от очите им, и смърт не ще има вече; ни жалеяка, ни писък, нито болка няма да има вече, защото предишното се мина. И Седящият на престола рече: ето, всичко ново творя. И ми казва: напиши, защото тия думи са истински и верни” (Откровение 21:1-5 / СИ).

Това място е много, много красиво!

„Стените му бяха съградени от яспис, а градът беше чисто злато и подобен на чисто стъкло. Основите на

градските стени бяха украсени с всякакви драгоценни камъни... А дванайсетте порти бяха дванайсет бисери: всяка порта беше от по един бисер. Стъгдите* на града – чисто злато като прозрачно стъкло. Храм пък не видях в него, понеже Господ Бог Вседържител и Агнецът са негов храм. И градът няма нужда ни от слънце, ни от месечина, за да светят в него, понеже Божията слава го осветила, и светило му е Агнецът.” (Откровение 21:18, 19, 21-23).

Сиянието на Бога, Неговият Син Исус и Светият Дух ще направят това едно весело, щастливо място завинаги. Искате ли и вие да бъдете там? Тогава се пригответе - защото „както е писано: „око не е виждало, ухо не е чувало и човеку на ум не е идвало това, що Бог е приготвил за ония, които Го обичат” (1 Коринтяни 2:9). Всичко ще бъде по-красиво, отколкото някога сте виждали и музиката ще бъде по-прелестна, отколкото някога сте чували. Това място се нарича Божието Царство! Не пропускайте шанса да бъдете там! - БХМ.

* стъеди - улици, площади